

הצ'עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

54

שבת פרשת דברים, ז' במנחם-אב תשפ"א, 16.7.21

שלום קהילה יקרה,
לכבוד אכלוס המתחמים החדשים
המתרחש בימים אלו ממש רצינו
לעסוק קצת בנושא בניה והתפתחות

בקיבוצנו. הרב ורדי במדורו
נקודה למחשבה יעסוק
ביצירת קשרים חברתיים
חדשים, שירה סעדה במדורה
קולה של אמא, תספר על
איך ניתן לרוץ לדירה לשבת,
חנן גרינוולד, חבר וועדת
בניה, יספר לנו על מאחורי
הקלעים של פרויקטי הבניה
בראש צורים, עקיבא יעיר
במדור טעם של פעם ידבר
על בנייה על שטחי חקלאות,
יגאל ליבנר מזכיר הקיבוץ,
ידון בקשר בין דיור לקהילה,
אפרת רותם תחלוק עמנו את
חוויותיה משכירות ממושכת
ואסנת ניר במדורה בין
השורות תיחל לבניה נוספת.
מלבד זאת, חיים ראם יראיין
את בני לוי על עבודתו
בתחום הבניה ונעמה דיטור
תשתף אותנו בחידון עם
תמונות מתהליכי בניה
בעבר. לסיום נזכה לשמוע
מהמשפחות שעוברות לבתים
החדשים למה הכי יתגעגעו
בבתם הישן, ונזכה להכיר
מספר משפחות שיצטרפו
הקיץ לקיבוץ.
חגגיה רותם יספר על מעיין
ומקווה בסיפורו "אך מעיין...
יהיה טהור", לקראת ימי
החורבן של גוש קטיף תשתף
אותנו טל נוימן בחוויות
מהגוש בכתבתה "שני בתים
וגעגוע", שמואליק דרורי

רעות גזבר

ירושלים ואני אסורות. היא
מדממת כבר יותר מדי שנים
מכתימה, שוב ושוב, את הרחובות הלכנים
ואני הולכת בתוכה וטובלת בתוכה
ומלטפת לה לאט את האכנים
אבל אני לא עולה להר הבית.
רק מי שהפריד פעם מטות יודע באמת מה זה חיץ.
ירושלים ישנה לידי ואני פוססת צפרנים.
לא נושכת את העור עד כאב, עדין
אבל זה פנראה רק ענין של זמן.
החדר סביבנו נעים והגיוני וקצת מבלגן
רק חמשה עשר סנטימטרים בין מזרן למזרן
פעורים בו כמו חור שחור, וכל האור נבלע
אזיר הקרים הצלול חודר מהחלון
ובאין חבוק שישמר
הוא פוצע בעורי פויות קור.
הזמן לא יעצר,
מחר אני אגיע לעבודה ואני לא אראה כמו פליטת-מחסור.
האפור יכסה את העינים העיפות והחיוך יבריק
אפלו פסוי הראש יחזיק. רק מי שיתקרב מספיק
כדי להריח, יוכל להרגיש איך משהו מבפנים לאט
נרקב, וגם הוא לא יעז להגיד: נחרב,
בית המקדש נחרב
והרי כבר ידעתי לילות ללא שנה.
בגלות - אני מתפונת, לפני החתנה
החסר היה עז ומתכתי ומר כמו דם
והלב לא נרדם וחשבתני ששום דבר בעולם
לא יכול לכאוב יותר. אבל
דבר לא ידמה לגעגוע הנזחר,
לפמיה הטרופה והחרוכה והדוממת לירושלים הקימת,
לירושלים הנרדמת
קרובה להחריר ובלתי-משגת עד אימה -
רק מי שהפריד פעם מטות יודע באמת מה זה
בלבה חומה.

יספר על הרקע לכתיבת הספר "מראש צורים אראנו" וכנה
שכטר תספר על הבית לחיילים הבודדים שבנייתו מסתיימת
בימים אלו.

ונמשיך במדורים הקבועים: במדור הקיבוצניק יציג בפנינו
דוד קרנץ חוויות ואנקדוטות
מחינו בקיבוץ, ובמדורי
העדכון הקומונרים, דביר
שינדלר ועידו הכהן, יסכמו
את תקופתם כאחראים על
הסניף, ניצן שכטר, רכות
הנוער, והודיה שגב, רכות
הנוער הצעיר ישתפו אותנו
בפעילות הנוער בתקופה
האחרונה ובהמשך החופש.
גם רכות הקהילה, חגית
שכטר, תספר לנו על
האירועים האחרונים בקיבוץ,
ועל מה שעוד מתוכנן.
ולסיום יציג בפנינו חיים
ראם, מסורת חדשה בשם "חג
המשק".

בגיליון זה נזכה להכיר שתי
משפחות נוספות במדור חוק
הדתיים שלובים: משפחת
קלמן ומשפחת סאק. במדור
ריצ'רד' תופיע בפנינו דמות
מסתורית נוספת.
לקראת סיום השנה נברך את
מסיימי י"ב כל אחד במקומו
החדש לשנה הקרובה.
נשמח לשמוע הערות, יוזמות
ורעיונות בפורום או בכתובת
המייל:

yarchon@r-tzurim.co.il
אסנת ניר ושאר צוות העלון:
הרב מרדכי ורדי, נעמה
דיטור, חיים ראם, טל נוימן,
דוד קרנץ, שירה סעדה,
ידידה עם שלם (הגהה) וכנה
שכטר (עימוד וגרפיקה).

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה:

- מזל טוב לצרי רענן לחתונתה עם בחיר ליבה שלמה בלאק ולהורים אמירה ומיכאל.
- מזל טוב לעדי פרוינד לחתונתה עם בחיר ליבה אלקנה שטריקר (בן שלום) ולהורים שולמית וחנן.
- מזל טוב ליפעת ויינשטיין לאירוסיה עם בחיר ליבה מתן קלישר ולהורים מוטי וזהבית.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- להדס ואייל היימן להולדת הבת יובל רחל.
- לטליה ודורון ביינהורן להולדת הבן שקד אריאל.
- לצוריה ויוחאי כהן להולדת הבן תלם.
- לחנניה ואפרת רותם להולדת הבן לביא.
- לג'ודי ברנט להולדת הנכד ארי, בן ליוסף וליאור ולהולדת הנכד נדב, בן לשוקי ועדינה.
- לאיתמר ואריאלה סימון להולדת הנכד רועי אבינועם, בן לרעות והלל קהלני.

מזל טוב לבני המצווה:

- ליואב סמואל לבר המצווה ולהורים יגאל ויעל.

דרך צלחה:

- למשפחת רוזנפלד בתי ואבי.
- למשפחת פוס קרן ואבישי.
- למשפחת קלצקי טליה וחנן.
- למשפחת שוורץ עדי וזהבית.
- למשפחת הורדן יובל ויובל.
- למשפחת לוי טל ויהודה.
- למשפחת חדר נגה ויניב.
- למשפחת גרונר.

לרגל השחרור:

- לאליאב לוי לרגל שחרורו מצה"ל.
- ברכות לאביחי סבו שמשחרר מקבע אחרי ארבע שנים וחצי בצבא.

שלל ברכות:

- לאחינועם גרינוולד לקבלת הצטיינות השירות הלאומי אזרחי במעמד נשיא המדינה ראובן ריבלין.
- לירדן שכטר על זכייתו במדליית ארד באליפות ישראל בג'ודו לילדים. בקטגוריית משקל עד 34 ק"ג לילידי 2010.
- לאליה קלצקי על זכייתו במדליית זהב באליפות י-ם ומדליית כסף באליפות ישראל בקטגוריית ילידי 07 במשקל עד 46.

נר זכרון

הראל שלמה כהן ז"ל

כ"ד באב תשע"ה

הראל שלמה, בן שמרית ומתי כהן, נפטר בגיל תשעה חודשים וחצי ממחלת הסרטן.

בתקופה חייו הקצרה,

הספיק למלא את חיי משפחתו באושר וחיוכים. עם היודע דבר מחלתו התאחדה קהילת ראש צורים כולה כדי לעטוף את משפחתו היקרה בדאגה ובתפילות.

שמרית ומתי התמלאו בכוח ואמונה גדולה מהתמיכה שקיבלו מהקהילה בראש צורים. יהי זכרו ברוך.

תנחומים

- לאריאלה סימון במות אחיה אבינועם גוטליב ז"ל
- לדרור שוסהיים במות אביו, ד"ר אליהו יוסף שוסהיים ולכל המשפחה

נבנים רק מכורח הנסיבות על בסיס גלי הקליטה, משפחות חדשות עם משפחות חדשות. לרגל כניסה לשכונות החדשות שב האתגר הזה וצף לפנינו כקהילה - לפתוח שורות, ולמצוא את המנגנונים של פעילויות קהילתיות כדי לייצר את ההזדמנויות לכך, ולהגדיל את נפח האירועים המכוונים אל כלל הקהילה, תפילות, שיעורים, פעילויות תרבות וכדומה, הדבר מתאפשר על ידי שימת לב גם מצד הועדות הנבחרות, וגם מצד תמיכה שלנו, התושבים, בעצם המאמץ להגיע ולהשתתף בלב פתוח. אופן הקליטה של המשפחות החדשות יאפיין את ראש צורים כקהילה. וייתן לנו אופק להתרחבות בריאה.

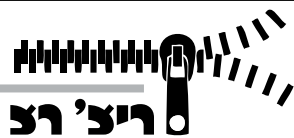
אחת המתנות של תקופת המגפה הייתה פתיחת השורות החברתית בעקבות הפיצול למנייני רחוב שנוסדו על מבנה השכונות והפגישו בין תושבים ותיקים וחדשים ושוכרים ובני נוער, גם אם לפני כן לא היו במעגלים החברתיים הקרובים. קהילה בתהליך בנייה נבחנת ביכולת לפתוח את השורות אל החדשים המצטרפים. זה כמובן, דורש מאמץ שהוא מעבר ל"הוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות". אך מעבר להארת פנים, חשוב לפתוח אפשרויות לחיבורים חברתיים חדשים. ללא החיבורים האלה, הקשרים החברתיים

חיים ראם

תשובה בעמוד 29

זהו את הדמות

1. הייתי על טיסה עם כל שחקני נבחרת ישראל בכדורגל והצטלמתי עם כולם בשביל הילדים!
2. עליתי לארץ מבלגיה ואני דוברת עברית, אנגלית וצרפתית.
3. עשיתי את נחל היהודיה (המסלול הארוך) עם נעל אחת.
4. טסתי מלוס אנג'לס להוואי ונחתנו על אחד האיים בגלל שריפות ענק.
5. אגב, באותה טיסה היה גם סולן להקת אירוסמית', סטיבן טיילור. מובן שהצטלמתי איתו.
6. הורדתי "מחבלת מתאבדת" בשער של אלעזר.
7. המורה שהכי השפיעה עלי היתה המורה ליהדות בכיתה ג'.
8. עליתי על "אוניית מעפילים" מצרפת לארץ.
9. זה רק אנחנו וחזירי הבר בכריכה בזויתן...

דירת החיילים:

בעוד דירת החיילים החדשה כבר כמעט מוכנה, הצטרפו אלינו, לדירת החיילים הישנה והזמנית, שני חיילים חדשים:

האחד הוא **משה כהן**, שהגיע אלינו מתל אביב והוא אמור להתגייס בעוד כחודש. המשפחות המלוות שלו הם משפחת סקמסקי ומשפחת שוימר.

החייל שני הוא **איתן אלעזר**, שהגיע אלינו מצרפת, לאחר שלפני כשלוש שנים עשה עלייה ולמד בישיבה באשדוד. הוא משרת ברבנות של גבעתי. המשפחות המלוות שלו הם משפחת גולן ומשפחת כהן (מוטי ולביאה).

ברוכים הבאים לקהילתנו!

הנישואין, הזוגות מגיעים עם פחות הון לתחילת החיים שלהם מאשר זוגות בעבר [שהתחתנו בגילאים צעירים יותר, ולמרות זאת היו להם חסכונות].

נוסף לכך, סטנדרט הבנייה שופר מאד בשנים האחרונות, כמו גם הדרישה לבתים מרווחים וגדולים יותר.

חשוב לדעת שבשלב זה בהתיישבות הכפרית ביו"ש אין עלות לקרקע, שלא כמו בשאר המדינה.

ניהול הקרקע ע"י הקהילה, ויותר מכך גם ייזום של הקהילה עצמה, יכולים לאפשר לה מתן פתרונות דיור במחירים זולים יותר, [מכיוון שאפשר לנטרל את הרווח היזמי, ומתן קדימויות לחברי קהילה ללא דיור ו/או בני חברים].

פרויקט שהיזם שלו הוא בעל הבית, בדרך כלל, מביא להחלפת אוכלוסייה על פי רצון היזם.

ליזם יש שתי מטרות:

1. למכור גבוה ככל שאפשר.

2. למכור מהר ככל שאפשר.

ולכן נכנסים בדרך כלל ביקושים מאזורים אחרים [ירושלים / בית שמש וכו'], וגם מעלים את המחיר וגם משנים את האוכלוסייה. לרוב הישובים הקהילתיים אין יכולת הכלכלית ו/או הארגונית לנהל בעצמם פרויקטים של בנייה, ואל תוך החלל הפנוי הזה נכנסים בדרך כלל יזמי הגדל"ן.

ישובים / קיבוצים המסוגלים לנהל בעצמם פרויקטים יוכלו בדרך כלל לגרום לרמת מחירים סבירה יותר.

הדוגמא הבולטת ביותר ביו"ש כיום לתופעה זאת היא הישוב הר ברכה, שלמרות שאין לו אמצעי ייצור וכיו"ב הצליח על ידי ניהול קהילתי נכון להביא למחירים זולים מאד ולמלאי דירות גדול.

לצערי, בהרבה ישובים נוצר לאט לאט תהליך של אובדן היכולת הכלכלית חברתית של הקהילה-אגודה, ומי שלוקח את המושכות הם בדרך כלל גופים חיצוניים שלא תמיד רואים עין בעין את הצרכים הקהילתיים השונים.

התהליך הזה נע במקביל לתהליכים ארציים של ביטול הזיקה של הקהילות [האגודות] לקרקע. תהליך המונע מאידאולוגיות השוללות את הקהילה / הלאום וכדומה.

כדי להמשיך ולבנות את ראש צורים ולבסס בה את הקהילה, המשפחות, והפרטים הגרים בה, יש צורך לחזק את הכלים הכלכליים של ראש צורים, ולהציב לנו למטרה את בניית הבתים הבאים באמצעות האגודה.

מחירי הדיור נמצאים מזה שני עשורים ויותר בעליה תלולה, ונראה כאילו היכולת של משפחה צעירה לרכוש בית הולכת ומתרחקת.

כמו בכל חברה / קהילה היבט ההמשכיות והרציפות החברתית - רב דוריות הוא נדבך משמעותי מאד לקיום הקהילה ולאופייה, וממילא הקושי הפרטי של המשפחות הופך להיות עניין ציבורי [לא רק ברובד של סיוע לפרט], וכזה חשוב לנו להידרש אליו וליצור מציאות הטובה לנו כקהילה.

ראשית נראה לי נכון לנסות ולהבין מה הביא למחירים הללו, כמו גם לחוסר הזמינות של בתים למכירה.

המלאי והמחיר

היכולת לבנות מותנת בשני מרכיבים יסודיים ובסיסים:

קרקע

תכנון - הכוונה בתכנון היא גם ההיבט הפיזי אך לא פחות מכך ההיבט של אישורי הגורמים לבנייה עצמה [הגורמים אצלנו הם המועצה והמנהל האזרחי].

בראש צורים ישנן קרקעות המאפשרות בנייה, ואפילו בנייה רבה, אך התוכנית האחרונה שאושרה לבינוי היתה בתחילת שנות ה-90 [הסיבה העיקרית לכך היא היעדר דחיפה לכך, לא מצד התושבים, לא מצד המועצה ולא מצד יזם כלשהוא].

לצורך כך יצאנו בשנה האחרונה לביצוע תוכנית אב הבוחנת את תכנון המרחב כולו, וממנה נגזרות אפשרויות לתוכניות הבנייה - התוכנית תוצג בשבועות הקרובים ע"י האדריכל בשיתוף ציבורי לכלל תושבי ראש צורים.

עדיין חשוב להכיר במחירים הגבוהים ולהבין ממה הם נובעים.

1. היוזמה עברה מהמגזר הציבורי למגזר הפרטי, דבר שבבסיסו גורם להתייקרות מפני שהשוק חסר דירות. מטרות היזם הפרטי תהיה תמיד למקסם את הרווח ושלא כמו בשוק פרטי רגיל, שהתחרות גורמת להורדת המחיר, פה, אין תחרות כי אין מספיק דירות פנויות, ולכן המחירים רק עולים.

2. תרבות החיסכון שהייתה רווחת מאד בעבר כמעט ולא קיימת היום [דן חסכן / חסכון לדירה וכיו"ב]. תוכניות שהיו רלוונטיות מאד בשנות ה-70 וה-80 הן מושגים שאבדו מהלכסיקון בחברה שבנויה יותר על תרבות צריכה, וכך אנחנו מגיעים למצב שבו למרות ההתאחרות של גיל

מה קורה בקהילה?
ל"ג בעומר - גם השנה, נציב הכבאות הורה על הגבלת מדורות ברחבי הארץ ולכן נדרשנו יחד עם ועדת חינוך והקומונרים להשקיע מחשבה ביצירת מדורות שיעמדו בתנאים הנדרשים. בשיתוף עם ההנהלה, הרבש"צ, השוטר העירוני ומרכז המשק הוחלט לקיים את המדורות השבטיות בשטח של המטעים, בשטח שיש בו מגע מינימלי בעצים ואין סכנת התלקחות. תהליך קבלת האישור מהכבאות והשוטר העירוני נמשך זמן רב, לצערנו, ולכן הכול התארגן ברגע האחרון. המדורות היו באחריות הקומונרים וועדת חינוך, וכמובן, באחריות ההורים. נוסף לכך, בנות גפן ואפרת רותם התנדבו לעזור בארגון המדורה היישובית ועל כך תודתנו. במהלך המדורה נשמעו קולות לכאן ולכאן - "תשאירו את המדורה ללא תוכן עם פיקניק משפחתית", או "תנו לנו לשבת וליהנות מהאש". והיו קולות אחרים שסברו שאולי כדאי לארגן פעילות משולבת בכלי נגינה וכד'. מה שבטוח הוא שאין תמימות דעים לגבי האופי הרצוי של המדורות, וכדאי לתת על כך את הדעת לקראת שנה הבאה. אם גם לכם יש רעיון לקונספט ל"ג בעומר אתם מוזמנים לשתף...

של וועדת תרבות. היה כייף לקבל פרגונים ותודות מאנשים רבים בקהילה, שנהנו מהאירוע והודו על כך שהתאפשר לשמר את המסורת הזו, גם בתקופה כל כך מורכבת.

צוות מוגנות - בימים אלו מוקם צוות מוגנות חדש. אנחנו מודים לחברי הוועדה היוצאת - אסנת ארבל, גולדי ג'ייסון, מתן ריבקיין. תודה על הדיסקרטיות ומתן המענים שנדרשו בשנים האחרונות. זה נושא לא פשוט ומורכב ותודה שהייתם שם עבור הקהילה! ולחברי הוועדה שממשיכים ולחדשים - הדס שוימר, מיכל הרשקופ, עידו שינדלר ופזית ורדי הצלחה רבה בתפקידכם.

ברוכים הבאים - ועדת ברוכים הבאים הקימה ממש לפני הקורונה את קבוצת הווטסאפ - 'כאן זה בית'. המטרה הייתה ליצור קהילתיות והיכרות בין המשפחות החדשות הגרות בראש צורים לבין הוותיקים, והקבוצה קיבלה חיים משלה. לקח זמן להבין שלא כל דבר מפרסמים בקבוצה, אך מצד שני מאוד נחמד לראות הודעות כמו: "מזל טוב להולדת...!" לצד: "למי יש שמנת מתוקה?" עם הזמן הקבוצה צברה ביקוש רב ולא היה די מקום לכולם עקב הגדרות הווטסאפ המאפשרות רק 256 משתתפים בקבוצה. הוועדה ניסתה לחשוב כיצד לאפשר לכולם לקחת חלק ולהרגיש בעניינים, ניסו רובוט וניסו להקים 2 קבוצות מקבילות, ניסינו לברוק את הפלטפורמות המציעות אפליקציה ליישובים, אך לבסוף בשיתוף ההנהלה הוכרע הדיון לטובת מעבר לטלגרם המאפשר לכמות גדולה יותר לקחת חלק. נוסף לכך, הוועדה שקדה על חזרה לקהילתיות ולהיכרות בין המשפחות הצעירות לבין הוותיקות בישוב. הוחלט על קידוש ב"שבת מברכים" בתקופת הקיץ באזורי מנייני החצרות על מנת שאנשים יכירו את שכניהם ואת חברי הרחוב שהם גרים בו. הוועדה עדיין עובדת על שיפור הקונספט, ומקווים שתיקחו חלק בארגון ובהיכרות, כי בסופו של דבר נכנסו לכאן משפחות בשנה וחצי האחרונות (וגם לפני כן) שלא מכירות את השכנים שלהן. כמו כן הוועדה מנסה לשדך בין המשפחות החדשות שאמורות להגיע לבין משפחות מאמצות, לטובת קליטה טובה יותר בישוב. כל משפחה חדשה תקבל שי צנוע וחוברת עם הסברים ומידע על הישוב (חוברת שנבנתה ע"י חברי הוועדה הקודמת ועברה שדרוגים עם הזמן). נוסף לכך, הענקנו למשפחות שנכנסות בשעה טובה למתחמים שי צנוע לרגל כניסתם בשם הקהילה.

הצגה-אריות בירושלים - במסגרת אירועי 'קרוב לבית' מטעם המתנ"ס, התקיימה הצגה של תאטרון אורנה פורת. ההצגה הייתה מיועדת לילדי כיתות א-ו והתקיימה בחדר

אירוע שבועות - אחד מה-אירועים היישוביים בהא הידיעה. יאיר, מנהל הרפת, ודודי מרכז המשק דחפו ועזרו מאוד להצלחת האירוע. יאיר ארגן את המעדנים, מתנת תנובה, ואת הכלים החקלאיים והחציר. דודי ארגן תקציב לפירות ומעדנים נוספים, ואף נתן סקירה על הנעשה במשק במהלך השנה שחלפה. יאיר זרם עם כל רעיון שקשור לאזור הרפת - מבוך החציר, בריכת הכותנה, והיה תכנון גם לעמדת חליבה, אך הוא נגזל לשנה הבאה. הוקם צוות לוגיסטיקה שכלל לא מעט פעילים, אך לצערנו, הם נאלצו לצאת למילואים בעקבות מבצע 'שומר החומות'. מסיבה זו הוחלט להקטין מעט את האירוע ולהעבירו לאזור המזכירות (גם כדי להיות ליד מרחב מוגן המאפשר מקום לכולם), לבטל את התחנות באזור הרפת, ולהשאירן לטובת הציבור שיבקר בהן בזמנו החופשי. וועדת תרבות תכללה את כל התחנות באירוע - צלם המגנטים, צלם הבית, עמדת שזירת הפרחים, רשימת התינוקות שנולדו, הזמנת חולצות לתינוקות, כיבוד, מוזיקה, הגברה, טקס, קישוט האזור ותליית הצלילות (שגזלה זמן רב). בעקבות הקורונה, ילדי כיתה ב' זכו לקבל את הסידורים ולהיכנס לבית הכנסת בשבועות, ואין זמן מתאים יותר לכך מחג מתן תורה. היה מרגש לראות שלאירוע הזה נרתמו הרבה מאוד אנשים ונוער, שהתנדבו במגוון תחומים, והקלו מאוד על העבודה

מרוצים מהתאריך, אך לבסוף הוחלט שהטיול יתקיים בערב לג' בעומר בשנה הבאה. מי שמעוניין להצטרף לצוותים שיוקמו - לוגיסטיקה, אוכל, תוכן וטיולים וכו' מוזמן ליצור קשר עם אביבית אהרונוף.

פרידה קיצית - בשם ועדת חינוך ובשם כל הקהילה אנו מודים לעמודי הענן והאש שלנו בשנה האחרונה: לקומונרים התותחים - דביר שינדלר ועידו הכהן - שלקחו על עצמם את ניהול הסניף על כל המשתמע מכך ולא העלו בדעתם שיידרשו לצאת עוד יותר מהקופסא בגלל הקורונה, ולהמשיך ולקיים פעילויות בכלל מסגרת ובכל הנחיה נוספת שנכנסה בתקופה מאתגרת זו.

לרכוז הנוער הצעיר-הוריה שגב, המסיימת את התנדבותה בשירות הלאומי, שלמדה לשלב בין המשמרות האינטנסיביות ברפת לבין בניית תכנית ושמירה על קשר והפעלת כיתות ז'-ח'.

לרכוז הנוער הבוגר - ניצן שכטר, שאותגרה אף היא בתקופה הזו של בניית קשר ובניית תכניות ופעילות למען נוער ראש צורים. תודה ענקית לכולכם!!

כולי תקווה שנמשיך את הטוב שקורה כאן, אם אתם מעוניינים לקחת חלק בפעילות ספציפית, לארגן פעילות קהילתית או להצטרף לוועדה מסוימת, אתם מוזמנים לפנות אלי בשבילים, בטלפון או לבוא לכוס קפה. (החלב עליכם...)

האוכל. ההצגה עוררה התעניינות רבה בקשת הגילאים. ואכן ההצגה הייתה מוצלחת ביותר, והילדים ישבו בשקט ובנימוס ושיתפו פעולה עם השחקנים.

ועדת תרבות - מה מתוכנן לנו לקיץ? וועדת תרבות עמלה על אירוע פתיחת הקיץ, שיתקיים מיד לאחר ט' באב. האירוע נועד לציין את כניסתם של בעלי הבתים למתחמי 1 ו-2 בשעה טובה ומוצלחת, ולברך אותם על כך. לאחר מכן, תתקיים סדנת מוזיקה וכלי נגינה עבור ילדי הישוב במסגרת אירועי 'קרוב לבית' מטעם המתנ"ס. אירוע סוף קיץ - כעת עמלים על התוכנית שתהיה מורכבת מטקס לכבוד העולים לכיתה א' שיכלול מתנפחים והפתעה וכמובן, ארוחת ערב. אני מקווה שעד שתקבלו את הגיליון בע"ה, לא ישתנה שום דבר לרעה מבחינת הקורונה ונוכל לקיים את הפעילויות כמתוכנן.

גינת כלבים - בשעה טובה בניצוחו של אברהם ברנשטיין (נציג ההנהלה), ובסיוע בעלי הכלבים הוקמה גינת כלבים לצד חורשת 'אם תרצו'. אחר הצהריים אחד, הגיעו קבוצה לא מבוטלת של כמה דורות של אוהבי כלבים וטבע. הם עקרו מעט שיחים, פרסו וחיברו גדר, פינו זבל, יצרו שביל גישה, ועדין עובדים על שלט וחיבור לברז מים. אני מקווה שעד סגירת הגיליון יוצב שלט עם הכללים לשימוש נכון ומכבד, על מנת שהגינה תישמר ותשרת את הכלבים. כל הכבוד לכל מי שהגיע ועזר לטובת הפרויקט הזה.

הספרייה - לרגל שבוע הספר העברי, צוות הספרייה ארגן בשיתוף הספרייה האזורית, שעת סיפור לילדים והרצאה למבוגרים. נוסף לכך, צוות המתנדבות בספרייה קיבל שי צנוע כהוקרה על עמלן הרב לאורך כל התקופה בשם הקהילה.

הטיול היישובי - עכשיו כשאנחנו חוזרים לפעילויות קהילתיות, אנשים ובני נוער אנו נזכרים בטיול היישובי שהתקיים לפני שנתיים לרגל שנת היובל לראש צורים. מספר אנשים כבר פנו למארגני הטיול הקודם והביעו רצון לחזור לכך ולייצר מסורת של טיול יישובי, ולכן ישנה כבר קבוצה ראשונית שהחלה בתכנון הטיול לקראת שנה הבאה. כמובן, עלו יתרונות וחסרונות לתאריך והעונה של קיום הטיול, וברור שלא תמיד כולם יהיו

ראש צורים בתנופה

אולם ספורט – ההנהלה החליטה לאשר חידוש חוזה הפעלת אולם הספורט מול המתנס – במסגרת החוזה המתנס ייקח אחריות על תחזוקה וניקיון המבנה וישקיע בפיתוח הכניסה הראשית למבנה וכן יכניס מתקן ספורט ייחודי (נינג'ה) לאולם.

בהסדר מול המתנס, כל קבוצה שתרצה בכך רשאית לפנות לחגי מנהל אגף הספורט ולהירשם ולקבל זמן משחק באולם עבורם לפי נהלים של אחריות וכדו'.

חגי מנהל אגף ספורט – 054-482-9059

בקרום תהיה לנו פגישה עם המועצה שבה נציג את תוכנית האב שלנו לפיתוח ראש צורים בעתיד, ולאחריה נקיים בע"ה ערב הסברה פתוח לציבור לגבי התוכנית וכחלק ממנה נדבר גם על עתיד ראש צורים.

הוקמו לאחרונה – אולם שמחות שפועל במלוא המרץ, גן לכלבים, הסניף שופץ והונגש!! וכו וכו
לאחרונה התחלנו לפרסם את הפרוטוקולים ודפי שיתופי ציבור בכדי להעלות את השקיפות בין עבודת ההנהלה לבין הציבור.

מעולם המשק:

להלן סקירה קצרה של הענפים:

גד"ש – קיבלנו בשבוע שעבר 300 אשח מגדש עציון- בעקבות מכירת הכותנה.

בניית מאגר – אנו בשותפות עם מספר גורמים כולל רשות המים לבנייה של מאגר ענק באזור המושב לכיש, מאגר של 7 מיליון קוב מים.

אוכמניות – יש פטריה שפגעה קצת בשתילים והגנן משלים את החסר, נוכל להינות מהפירות בעוד כשנתיים, השתילים נקנו בני שנתיים.

כרמים – בכניסה לראש צורים (מול וייסמן) נוטעים כ-10 דונם של כרמים עבור יקב טפרברג, עד ראש השנה הולכים לנטוע עוד 8 דונם בחלקה הצפונית (במדרונות מתחת לרפת) עבור יקב גוש עציון.

איחוד מטעים – יש התקדמות מול מגדל עוז, יושבים עם שמאי בשביל לקדם את התהליך. המטרה – לקראת סוף השנה הקלנדרית להפעיל את השותפות ולקבוע מה היחסים בינינו. מתוך ראייה כלכלית שתקדם את ראש צורים.

לשמחתנו הרבה מתחמים 1 ו-2 נכנסו לגור בבתיים וזאת הזדמנות טובה לאחל להם יישוב טוב! "יש חשמל באוויר" (מי שרוצה הסבר שישאל את הדיירים).
ברוכים הבאים למשפחות שיכנסו במקומם לבתים שהתפנו. אנו עובדים במלוא המרץ על קידום של מספר פרויקטים להלן סקירה קצרה שלהם:

מגרש 222 – קיבלנו כבר אישור עקרוני מהמועצה ואנו עומדים לקראת יציאה למכרז קבלנים. לאחריו, שיווק הדיירות למשפחות לפי סדר הרשימה של מתחם 3. על המגרש יבנו שלוש יחידות דוור בגדלים משתנים. אנו מקווים שהיציאה לשיווק תקרה עוד הקיץ.

מתחם 3 – קיבלנו אישור עקרוני מהמועצה להתחיל תכנון. שכרנו את שירותו של האדריכל יהודה לוי שיתחיל להניע את הפרויקט בכדי שנקבל אישורים של החטיבה להתיישבות ומהנדס המועצה לכשייכנס. אנו פועלים במרץ בכדי שנוכל סוף סוף לפתור את הפלונטר שנוצר בעקבות הסוגיה המשפטית בקרקע שנקלענו אליה. הוחלט שהדרך הטובה ביותר להתקדם היא ללכת על מנגנון של שיפוץ ולא הליכה לתב"ע חדשה. הכוונה היא להוציא היתרים על בסיס מבנים קיימים לאחר עבודת פרצלציה מול החטיבה להתיישבות, להרוס אותם ולבנות מחדש על פי תכנון מפורט של האדריכל. כולנו תקווה שלא יהיו משוכות רבות ונוכל לצאת לשיווק למשפחות תוך חצי שנה לשנה מהיום. פעוטונים – בע"ה נחתם על חוזה עם קבלן לביצוע בניה של שלושה פעוטונים שבהם ייבנו 26! יח"ד לזוגות צעירים מתוך הבנה עוד מלפני שתי הנהלות שבראש צורים יהיה מחסור רציני של דירות קטנות לזוגות צעירים שיתחננו, ומתוך תפיסה כלכלית שהשכרת היחידות תהווה מקור הכנסה יציב למימון צרכי הקהילה.

שדרוג גן הטרקטור – בנייה של שלושה מתקנים חדשים! לגן הטרקטור והנגשתו לבעלי מוגבלויות.

בית לחיילים הבודדים – בע"ה בחודש אוגוסט נסיים את בנייתו של הבית שיאפשר מגורים ל-12! חיילים בודדים, מוזמנים לבקר ולהתרשם מהמבנה. נקיים בקרוב חנוכת הבית ברוב עם הדרת מלך, הזדמנות טובה להודות למשפחת שכטר כנה ואורי שעבדה ועובדת במרץ בשביל הצלחת הפרויקט!

לולים - השנה סיימנו את השנה ברווח קטן בשל בעיה הילכתית שפוגעת בכשרות המהדרין - פטרייה בריאות של העופות (סירכה).
גגות סולריים - ההסכם נחתם עם נופר אנרגיה, לפי החלטה של האסיפה לפני כחצי שנה. כרגע תקוע אצל גורמי רגולציה. אנחנו מספקים לחברה את כל הדברים שמתבקשים מחכים ליציאה לביצוע כמה שיותר מהר.
רפת - מחיר המטרה לליטר חלב עלה ולכן כולנו ציפיייה שהשנה ריווחי הרפת יעלו. בנוסף לכך אנחנו מייצרים מזון עבור הפרות - תחמיץ. מגדלים יותר עגלים ופרות מבוגרות למכירה לבשר.

קומפוסט - מוכרים קומפוסט לשתי חברות כרגע - שילוני ומגדל עוז. זה מצמצם הוצאות של הרפת אך עדיין לא ענף ריווחי.

אזורים תעשייה - הוקם מבנה זמני להשכרה בגודל של כ 80 מ"ר, יש כבר שוכרים.
מבנה נוסף שהולכים לבנייה שלו מדובר על מבנה של

קומפוסט - מוכרים קומפוסט לשתי חברות כרגע - שילוני ומגדל עוז. זה מצמצם הוצאות של הרפת אך עדיין לא ענף ריווחי.

אזור תעשייה - הוקם מבנה זמני להשכרה בגודל של כ 80 מ"ר, יש כבר שוכרים.
מבנה נוסף שהולכים לבנייה שלו מדובר על מבנה של

בברכת קיץ נעים
שמעון וייס
יו"ר ההנהלה

אזור תעשייה - הוקם מבנה זמני להשכרה בגודל של כ 80 מ"ר, יש כבר שוכרים.
מבנה נוסף שהולכים לבנייה שלו מדובר על מבנה של

אזור תעשייה - הוקם מבנה זמני להשכרה בגודל של כ 80 מ"ר, יש כבר שוכרים.
מבנה נוסף שהולכים לבנייה שלו מדובר על מבנה של

אזור תעשייה - הוקם מבנה זמני להשכרה בגודל של כ 80 מ"ר, יש כבר שוכרים.
מבנה נוסף שהולכים לבנייה שלו מדובר על מבנה של

ניצן שכטר

דבר רכזת הנוער

אז מה עוד מחכה לנו לקיץ??
קייטנת אילן מטורפת בהובלתם של כיתה יב, טיול נוער משוגע, קומזיצים, פרידה מהשמיניסטים ועוד ועוד...

אחרי שנה מדהימה כרכזת נוער, בסוף הקיץ אני עוזבת את התפקיד.
זכיתי להכיר את הנוער המדהים שלנו, באמת כל אחד יותר מדהים מהשני!

הם נרתמים לכל דבר שמבקשים, ותמיד מפרגנים לכל פעילות שיש.
באמת, זכיתי.

מאחלת לכם, נוער מדהים, לשמיניסטים, הצלחה לכל אחד במקומו החדש שבחר בו ולשאר החברה הצלחה בתיכונים ובבגרויות;
אוהבת המון.
תודה על תקופה מופלאה.

אז מה היה לנו בחודשיים האחרונים?

פתחנו בקומזיץ מטורף, חילקנו דגלים לחיבור עם ישראל, כיתה ט' האלופים תלו דגלים, בשבועות לקחנו חלק ביריד, והכנות שלנו

שזרו פרחים.

בליל שבועות היינו בשיעורים, קיימנו ערב ניקיון המועדון לקראת הקיץ עם פינוקים, לכבוד פתיחת קיץ היה לנו פיינטבול מטורף!, טיול לילי לים המלח של המתנס (תודה לאביבית שניצחה על הטיול, ולדרורן קייפי שליווה את החברה!)

כמוכן, הנוער המשיך בעשייה המבורכת בסיירת רז, ובחלוקת פינוקים לחיילים, הפעלת חנות יד שנייה, בני עקיבא וכו'...

דבר רכזת הנוער הצעיר

הודיה שגב

מכם. תודה רבה לכל מי שלקח את החלומות שלי הן באופן רעיוני והן באופן הפיזי, ועזר לי לעשות הכול כדי שהם יצאו לפועל. תודה למשפחות שעטפו אותי, הכילו והיו שם באמת תמיד. בהזדמנות זו אני רוצה להודות גם לסניף ולעידו ודביר האלופים שנתנו תמיכה וביטחון שהפרויקט הזה של הנוער צעיר

חודשים מבורכים עברו עלינו בחברת הנוער הצעיר. מלבד עונגי השבת והקידושים הפרויקטים שבאחריותנו החלו להניב תוצאות של ממש ועזרו להבנת מהותו של תהליך ארוך אצלנו.

"הזורע חיטים - דואג לימים, הנוטע עצים - דואג לשנים, המחנך אנשים דואג לדורות" (יאנוש קורצק)

יוכל לקום ולצמוח. למדריכים של כיתות ז-ח שלקחו חלק בהצמחה ובגשוג של הנוער הצעיר. לכם ההורים שנתתם לי את ההזדמנות לתת ולקבל באותה הנשימה, ללמוד וללמד, שדחפתם קידמתם ובעיקר הורדתם דברים מהגובה למעשים של ממש. וכמובן, תודה רבה גם ליגאל שתמיד זמין לכל בקשה או משימה.

הערכה ותודה ענקית לאלופים ולאולופות ילדי ז-ח שנתתם לי את ההזדמנות ללמוד מכם (נראה לי שעוד נדבר על זה); אני הייתי רק הצינור, אתם זה המהות. מכאן הכוח בידיים שלכם. שמחה שזרמתם עם השיגעונות והפכתם אותם לשלכם.

תודה באמת לכולם על תקופה מטורפת בכול כך הרבה מובנים על הזכות. אתם הלב שלי.

החודש ב"ה זכינו לראות את עמלנו מניב פירות בגינה הקהילתית של שכבות ז-ח ובנות בית גפן. מינים רבים של ירקות צמחו וצבעו את הגינה בשלל צבעים. בשבוע האחרון הכנו ביחד שלטים לערוגות לסימון הירקות, ובעז"ה היד עוד נטויה, שווה להתעדכן.

בשבוע שעבר, בסיועו של מהאר, שבהזדמנות זו אנו רוצים להודות לו מכול הלב על התמיכה והעזרה לאורך כל הדרך, הושלם פרויקט שיפוץ המקלט של הנוער הצעיר, וכעת יוכל לשמש את הח'ברה כמועדון ומקום שנעים להיות בו. ועתה אנו נושאים עינינו אל החופש הגדול ואל הפעילויות הגדושות והעמוסות שהוא מביא עימו, שבת אירוח, מסע לילי לכיתה ח, ה"מירוץ לקיבוץ" לכיתה ז ועוד ועוד ועוד. בהזדמנות זו שניתנה לי, ישוב יקר, הייתי רוצה להיפרד

ברוכים הבאים:

משפחת אפל

עוברים לרחוב חלמיש (מתחת לגילי ויעל קרמר)
ספי (32), רחלי (32) צורי (7) ושחר (4).
ספי - פיתוח משאבים בסנדת שילוב בגבעות.
רחלי - אחות במרכז חירום רפואי באפרת.
צורי - עולה לכיתה ב' בבית ספר יובלים.
שחר - עולה לגן אלמוג

אנחנו עוברים אחרי 7 שנים באלעזר, חיפשנו ישוב קטן וקהילה צעירה ומשפחתית, פגשנו הרבה משפחות נעימות, מסבירות פנים וקלילות ונדלקנו.

משפחת אפלבוים

עוברים לרחוב חלמיש (מתחת לוויס)
נעמי - בת 28. דולה מכינה זוגות ומלווה בלידה, מטפלת בעיסוי, מנחת נשים בשיטת שרמן. סטודנטית להוראה במייתרים (חינוך משלב חילונים דתיים).
יצחק - בן 28. מסיים תואר תעודת הוראה, ושיטת חמוטל להוראת קריאה אחרת. בעל עסק לניקוי חלונות ראווה.
דוד - בן 7 עולה לכיתה ב' בראשית.
אליה - בן 4.5 עולה לגן חובה כאן בישוב.
שלום בן שנה עולה לגן גורים.

בשנים האחרונות גרנו באלון שבות שם גדלתי ולפני כן גרנו בקיבוץ עירוני בית ישראל בגילה שם יצחק גדל. הגענו לראש צורים כי רצינו שינוי וגיוון ואנו שמחים מאוד להיות פה.
מצפים להכיר אנשים נפלאים, להיטמע כאן בכפר, ולאפשר לילדים סביבה נהדרת לגדול בה.

משפחת גליקשטיין

עוברים לרחוב ספיר (מתחת ללוריא)
אשחר - (28) סטודנט למדעי המחשב במכללת הדסה ועוד ברשות מקרקעי ישראל
שירה - (26) מסיימת תואר בסיעוד ועובדת בהדסה הר הצופים
נעם - (3) עולה לגן
זיו - (4 חודשים) תחיל במעון של היישוב
הגענו ממעלה אדומים, חיפשנו ישוב קטן ומגוון קרוב יחסית לירושלים וממש במקרה ראינו פרסום על הדירה של משפחת לוריא: מצפים למצוא חברים ביישוב ולהשתלב בקהילה בעז"ה.

משפחת בסין

עוברים לרחוב האודם (מתחת לרואש)
שלמה - 29, עובד בגינון ציבורי. מחפש עבודה לשמיטה
הודיה - 27, לומדת תואר שני בחינוך
הגענו מבית חגי בדרום הר חברון
רצינו להגיע לראש צורים כי הרגשנו שזה מקום נעים ורגוע שמחובר לקרקע
התקווה שלנו היא להיות חלק מהקהילה בשמחה ובכיף, לתרום ולהיתרם.

משפחת גלעדי

עוברים לרחוב ספיר (מתחת לגרינוולד)
יששכר - (28), למד הסמכה לרבנות, וסטודנט להנדסאי אדריכלות.
נעמי - (27) רכזת בבית המשפט העליון.
מעין - (5) יהיה בגן מעין
דגן - (2) תהיה במעון
מגיעים מגבעת המבותר, ישיבת מחניים.
חיפשנו מקום קטן וקהילתי לגדל את הילדים, ומקווים להנות מהקהילה
והחברה.

כאין באת ולאן אתה הולך?

כולנו שמחים לראות את הדירות החדשות הולכות ומתמלאות בדיירים המאושרים, לכולם נאחל ברכה והצלחה, "יישמע בבית זה קול ששון וקול שמחה", ויימלאו הבתים בתורה ובמעשים טובים לאורך ימים ושנים. בטבלה שלפניכם אנו מציגים את התחושות שמלוות אותם עם המעבר. ולמי שאינו בקי נסביר:
מתחם 1 הוא המתחם ברחוב חלמיש (סמוך לבית הרב ורדי), מתחם 2 הוא המתחם שקרוב למרכולית.

מי מחליף?	מה למרו בתהליך הבנייה?	למה יתגעגעו?	למה מחכים בבית החדש?	החדר החשוב בבית	להיכן	מהיכן	ותק בר"צ	משפחה
יואב ומיכאל דאכנר	לעבוד על מידת הסבלנות	לקסם של הקיבוץ, לשכנים המקומיים	לחדר שירותים נוסף	הממ"ד	מתחם 1	מהקיבוץ מעל עמ"י ורינת ל"י	10 שנים	רייז
משפחת ל"י	סבלנויות	לשכנים ברחוב שוהם	3 חדרי מקלחת	המטבח כמובן	מתחם 1	מההידה של ברוש	אלעד - 34 ו-9 כמשפחה	דיטור
משפחת כז גר	שתימ"ד עושים טעויות וצריך לדעת לשחרר אותן ולקבל את הבית כמו שהוא	לרחובות הכיפיים של הקיבוץ, איך פרטיות ולכן כולם כמו משפחה, עצים ושיחים שמקופים אותך באלף גוונים של ירוק	לגור במקום שהוא שלנו	מרפסת	מתחם 1	מרחוב שוהם, מעל ברוש	10 שנים	נוימן
	ז'ובלי לידה', בור ללא תחנית	לשכנים, לגינה, לציצי הצפוריים	מקום לאורחים, מקום בארונות	ברור שהמטבח	מתחם 2	מהקיבוץ, הפסטורלי ל"י הפרגולה	8 שנים	רוזנבלוט
לאה ואבי נאמן	כל תקלה - לטובה	לצבים	קפה בגינה	ברר ממ"ד, חדר משחקים, חדר לאורחים, חדר עבודה	מתחם 2	בית פרוכטר לשעבר	11 שנים	גלמן
אלעד ושיירת שדות	הכול לטובה, את הכול עוד אפשר לשנות, להיות רגוע	לקרבה לגן הטקטור, לאחוות השכנים	למרחבים, כמה שפחות ציוד, כמה שיותר מרחב	המטבח, כל ההתחשות סביבו	מתחם 2	מההידה של דוד נעמן	10 שנים (באמצע הפסקה לשליחות)	ברטמן

מי מחליף?	מה למדו בתהליך הבנייה?	למה יתגעגעו?	למה מתכים בבית החדש?	החזר החשוב בבית	להיכן	מהיכן	ותק בר"צ	משפחה
עמית ועבדיה שטאובר	גם כשזה נגמר, זה עדיין לא נגמר	לשכנים היקרים	לגינה	הסלון עם הנוף המדהים שמשקיף לנוף ולמטעים	מתחם 2	מרחוב חלמיש	10 שנים	גרינוולד
טל ואלמוג קלמז	להיכנס ברוח טובה, להסתדר עם מי שמולך, ולהיכנס בשמחה לכית	לגינה	לשלושת השירותים, למטבח גדול, מדיח ובעיקר לנוף	מטבח (בבית הנוכחי לא קיים) וחדר עבודה	מתחם 2	מדירת 4 אמות ברחוב שוהם	9 שנים כוונג (רוד נולד בר"צ)	שנודר
דירי ואביחה חייקין	כדאי ללמוד ערכית מדוברת	לנוף ולשכנים	למרחבים	פינת המשפחה עם הספריים והפסנתר	מתחם 2	מרחוב חלמיש בקיבוץ הישן	13 שנים	ריבקין
משפחת אפל	למדנו להיות קבילים	לשכנים המתוקים, לנוף עוצר הנשימה	מתרגשים שסוף סוף תהיה לנו גינה	מטבח	מתחם 1	מהדירה של גילי ויעלי קרמר	10 שנים	ביינהרין
	אם רוצים שמשהו יזוז צריך לדבר עם עכדאללה	לגן הפינג פונג	לקירות בלי עובש, לריצוף אחיד, והעיקר - לנוף!	מטבח	מתחם 1	מדירת קיבוץ	כמעט 10 שנים	רוזיאביץ

מי מחליף?	מה למדו בתהליך הכנייה?	למה יתגעגעו?	למה מחכים בבית החדש?	החזר החשוב בבית	להיכן	מהיכן	ותק כר"צ	משפחה
משפחת דיטור תרחיב את ביתה	בסוף הכול מסתדר, גם אם זה באיחור של שנתיים	בעלי הבית המקובל של גן הדישא	3 חודרי שידווחים	מטבח הוא הלב של הבית	מתחם 1	מהחידה של ידן ונעמה דיטור	12 שנים	מאירסון
רחלי ואביהו אטינגר	מילים חדשות (אינפורמץ, גרמושקה), להשתדל תמיד להסתכל על המהצית המלאה	נתגעגע לאווירת הקיבוץ ולשכנים	למדיח כלים כמובן	המטבח, שם הכל קורה	מתחם 1	מהקיבוץ הישן, מול גן הטרקטור	10 שנים	אופיר
	למדנו דמיון מודרך והרפיות	נתגעגע לשכנים המקומיים ולחצר	מחכים למרחב...	מטבח	מתחם 1	דירת קיבוץ ליד גן הטרקטור	13 שנים	נכרמן
משפחת גליקשטיין	למדנו לחייך לשנינו	לשטיפה המהירה ביום שישי, לדייאטור אחר שחיים את כל הבית	לשולחן שבת מרווח	חדר משפחה	מתחם 2	מהחידה מתחת משפחת לוריא	11 שנים	לחמי
הודיה ושלמה כסיף	ילדים באים מהר, בנייה הולכת לאט, ועדיין ב"ה שלא הפוך	לגן הדישא, שאפשר לקרוא לילדים בלי לצאת מהחצר	אסנת למדיחים דוד למרפסת	שלושת (!!!) חדרי השיירות	מתחם 2	מהחידה של רואש	10 שנים	ניר

נוסף על כך, מכיוון שהקיבוץ היה חתום על התחייבות כלפי החברה לפיתוח שהיא שתבנה את הפרויקט, ואילו אנחנו חשבנו - על רקע מסקנות הבנייה העבר - שנוכל לקבל מוצר טוב יותר בעלות נמוכה יותר, החלטנו להוציא את החל"פ מהפרויקט (תמורת תשלום קנס לא קטן) ולאפשר ליזמים אחרים להשתתף.

מאחר שכבר אז בית הכנסת היה צר מלהכיל את כל התושבים, הוחלט (לאחר דיונים סוערים על חשיבות אחדות הקהילה), שלא לבנות מבנה נוסף אלא להרחיב את הקיים, כחלק מהחווה שנחתם על בניית הבתים התחייב הקבלן גם להרחיב את בית הכנסת (בתקופה זו עדיין היה מניין אחד בלבד בשבת, והייתה ועדה שתפקידה לספור את האנשים, והיא שהחליטה להקצות מקומות לילדים מגיל מסוים).

לאחר כמה שנים, בהמשך לתהליך של איחוד הקהילות, הוחלט לבדוק את פוטנציאל הבנייה הקיים ביישוב ובהתאם אליו להחליט על התקדמות בפרויקטים נוספים. אחרי בדיקות עם גורמי התכנון במועצה ובמנהל האזרחי הוחלט לקדם את מתחמים 1, 2 ו-3.

חשוב לציין שבירורים אלו נמשכים לא מעט זמן (מעבר לדיונים הפנימיים), ותוך כדי התהליך מתגלות בעיות רבות הדורשות פתרונות, כגון: הבנייה של מתחם 1 דרשה העתקת כביש ובניית חניות לאולם ספורט, הקרבה לרפת ולבית אמון במתחם 2 דרשה חוות דעת מקצועית ועוד. גם בפרויקטים אלו הוחלט ללכת על בנייה זולה יותר, והחלט ושהניהול יעשה על ידי גורמי פנים ביישוב. כמו כן הוחלט הפעם לתת עדיפות לוותק. עוד החלטה חשובה הייתה שלא לאפשר בפרויקטים אלו בניית יחידות השכרה בשל בעיית התשתיות.

למרות שזה לא תמיד מובן למתבונן מהצד, קידום של פרויקט בנייה הוא הליך מורכב וארוך ותלוי בגורמים רבים, ואף שהוא גורם לא פעם לתסכול ולהתמרמרות של הקונים, ועולות לא פעם טענות שהיישוב לא עושה מספיק וכדומה, מאמצים רבים מושקעים (ולפעמים גם נעשות טעויות) לקידום מיטבי של הפרויקטים.

בהזדמנות זו חשוב להודות לחברי ועדת בנייה לאורך השנים, אשר עבדו רבות לקידום הבנייה ביישוב. תודה מיוחדת ליואל גוטליב, שבשנים האחרונות - הן כיו"ר המזכירות והן כיו"ר ועדת בנייה - דחף לקידום הבניה ועמל במסירות רבה להוצאתה לפועל.

ובנימה אישית לסיום, חשוב לי לציין את הכרת הטוב של האנשים ביישוב. לאורך הדרך היו לא פעם ויכוחים וכעסים, אבל בסוף התהליך אנשים יודעים להכיר טובה על העשייה...

וכמובן, עומד גם על הפרק הנושא של 'ראש צורים רבתי', אבל זה כבר בפעם אחרת.

סוגיית הבנייה היא סוגיה מרכזית בכל יישוב קהילתי, ומושפעת רבות מהחזון הקהילתי. לפני כל פרויקט עולות לדיון מספר שאלות מרכזיות:

איך היישוב רואה את עצמו לטווח ארוך מבחינת מספר התושבים? באיזה קצב גידול הוא מעוניין להגיע לשם? האם ואיזו עדיפות לתת לבנים ממשיכים ולבני המקום לעומת תושבים מחוץ ליישוב? אילו דגמי בתים ייבנו?

האם לאפשר יחידות השכרה (מצד אחד פתיחת אופציות ליותר אנשים לקנות, ומצד אחר העמסה על תשתיות, חנייה וכו')? לכל השאלות האלה יש השלכות כלכליות רחבות מאוד להמשך ההתפתחות של הקיבוץ.

הקרקע היא המשאב המרכזי להכנסות הקהילה, ולכן יש שאלה אם למכור את הבתים במחיר שוק, להגדיל את הקופה הציבורית ולאפשר פיתוח נרחב יותר של היישוב, או להעדיף בנייה 'חברתית', שתאפשר למגוון רחב יותר של אנשים לגור ביישוב אך תניב ליישוב הכנסה נמוכה בהרבה. שאלה זו גוזרת גם את צורת ניהול הבנייה. אם מעוניינים למקסם את הרווח בהתאם למחירי השוק, מביאים יזם חיצוני, והוא מקבל עליו אחריות לפרויקט כולו. מחיר הבית נקבע בהתאם למחירי השוק, והיזם משלם לקיבוץ את חלקו. אם מחליטים ללכת על בנייה חברתית, אין מקום להכניס גורם נוסף שיורויה מהפרויקט, ובנייה כזאת דורשת התערבות גדולה הרבה יותר של גורמי פנים בקיבוץ.

בשנים הראשונות של ההרחבה שאלות אלו לא היו רלוונטיות, מכיוון שהביקוש למגורים היה נמוך, וכל מי שהיה מעוניין בבית יכול לקנות. לקראת בניית 32 היחידות, לפני מספר שנים, התחלנו לדון בכל השאלות הנ"ל, מכיוון שהקיבוץ הפך להיות מבוקש ביותר, והיצע הדירות המבוקשות (שגודל כל אחת 150 מ"ר) היה קטן מהביקוש.

בתקופה זו הנהלת הקיבוץ והנהלת האגודה היו שתי ישויות נפרדות, ובכל הקשור לנושאים כלכליים הייתה זכות ההחלטה להנהלת הקיבוץ בלבד. הנהלת הקיבוץ החליטה לצאת לדרך והעבירה את כל ניהול הפרויקט לידי הנהלת האגודה לאחר שסוכם על סכום מסוים מרווחי הפרויקט שיועבר לקיבוץ לשיקום תשתיות ישנות.

בהתאם לכך החליטה הנהלת האגודה כמה החלטות חשובות:

מחירי הבתים יהיו נמוכים בהרבה ממחירי השוק וייגזרו מעלות הבנייה בתוספת תשלום להרחבת מבני ציבור (הנדרשת עקב גידול במספר המשפחות ביישוב) ותשלום לקיבוץ. תינתן קדימות לבנים ממשיכים ולאחר מכן לתושבים מהיישוב, ולא יתאפשר לאנשים מחוץ ליישוב לקנות בו בית. הזכאות לקנייה תיקבע בהגרלה ולא לפי ותק (אני עדיין זוכר את הפרצופים המאוכזבים אחרי כל פתק שהוצאתי).

בשל בר מצווה שיש לנו השבת (אבל רועי רק בן 4! - שקר לבן - מה אכפת לך?), מבטיחים להחזיר נקייה ועם פינוקים!!' עכשיו תוסיפי סמיילי ותמונה של עוגה... יופי רק ככה יש לך סיכו".

ושלחנו את ההודעה.

במשך 3 ימים חיכיתי בקוצר רוח לתוצאות ההגרלה במוצ"ש. והנה סוף סוף: הודעה בקבוצת 'כאן זה בית'. תוצאות ההגרלה!!!

ובמקום השלישי - בראש צורים לשבת, יחידת דיור בלי מזגן אבל עם חניה לאופניים.....

אנחנו!!!!

ומצוין באותיות קטנות: "לשבת בעוד חצי שנה".

איזו התרגשות!!!!

התקשרתי לאוסי לבשר לה שהם סוף סוף מוזמנים אלינו לשבת. "אוסי את לא מאמינה!! זכינו בדירה לשבת לעוד חצי שנה! בואי נקבע שאתם באים אלינו בשבת עוד חצי שנה!"

"וואו מזל טוב! אבל האמת שאני צריכה בדיוק ללדת עוד חצי שנה, למה שלא נבוא השבת?"

פחח... היא באמת חושבת שאפשר מעכשיו לעכשיו.

"לא נורא אוסי, תלדי בדירה! יש שני שירותים! תוכלי להעביר את הצירים בכיף במקלחת. נראה לך שנוותר על הזכייה רק כי את צריכה ללדת?"

מעניין למה היא ניתקה לי.

לא משנה נזמין משהו אחר. איזו חוויה מרגשת לזכות בדירה לשבת.

עכשיו כשחוויתי מה זה לזכות, אני שוקלת להיכנס לעוד הגרלות. אולי על חניה בקבוץ? לא, באמת אין לכך סיכוי.

אולי בהגרלה של קבוצת 'למסירה' בלי שיחטפו לך? לא גם זה לא ריאלי. גיליון 'עולם קטן' בשבת? סיכוי קלוש. יש לי רעיון! איכנס להגרלת 'מלכודת הזכובים'. הימור בטוח.

יש פה מספיק כולם. מספיק זכובים, הכוונה.

את הפרסומת הבאה שמעתי ברדיו המקומי. "אם אתם תושבי ראש צורים, מפעל הפיס מזמין אתכם להשתתף בהגרלת הלוטו-טוטו-דירה + חניה לאוטו לשבת הקרובה. והשבוע בהגרלת הלוטו: פרס ראשון: דירת 4 חדרים

מפנקת עם ג'קוזי ומזגן + חניה לרכב, לעוד 2 שבתות!!! ובדאבל לוטו- לשבת הקרובה!!! כולל 2 שירותים!!!

פרס שני: יחידת דיור לשבת בעוד חודש!!!

הדירה תינתן לבני 18 שנים ומעלה. הזכייה תלויה במזל בלבד. אזהרה: עם הורים עלולים להיות מבקרים".

מייד התקשרתי למועצה לברר איך בדיוק משתתפים בהגרלה. כתשובה ענה לי מענה קולי:

"כדי להשתתף בהגרלה שלחו ווצאפ בקבוצה 'כאן זה בית'. ההודעה היפה ביותר (והמתחנפת ביותר) תזכה. ככל שתשלחו יותר הודעות כך יגדלו סיכויי הזכייה. בהצלחה!

לשמיעה חוזרת הקישו 5. לשיחה עם נציג, אבל באמת, זה יתנתק בדיוק ברגע שתחשבו שהוא עונה, אחרי שתחכו עשרים דקות, ותיאלצו לשמוע מנגינה מעצבנת במשך כל הזמן, הקישו #". ניתקתי.

מייד קלטתי שזו ההזדמנות שלי, של פעם בחיים, להזמין את אוסי וגידי, החברים הכי טובים שלנו, והחלטתי שגם אם הסיכוי ממש קלוש - הפעם אנסה את מזלי!

ניסחתי את ההודעה הבאה: "מחפשים דירה לשבת לזוג עם שישה ילדים, נחזיר לכם בשמחות! משפחת סעדה".

הראיתי לבעלי את ההודעה, והוא הזדעזע. "ככה אין לך סיכוי. בואי אני אתקן לך את ההודעה. קודם כל תורידי את הילדים. תוסיפי התחנפות, תוסיפי סמיילי. הם צריכים להבין ששווה להם לתת לך תדירה ולעשות ספונג'ה למרות שהם לא נשארם בבית בשבת. תכתבי ככה:

'מחפשים דירה לשבת לזוג נשואים טריים. ללא ילדים.

" במסעי גוט ציון "

"... אל גינת אברז ירדתי לראות באיבי הנח ל,
לראות הפרחה הגפן, הנצו הרימונים..."
סיר הסירים ו", י"א.

סאז המסח לבלב המסע וסוב רואים מהמסק (למעלה) אח עצי האגוז למסח כודי של "המעיין", וכן פרחו והפירות חנטו (כמובן הסנה עדיין יט אסור עורלה על פירות אלה).

הריני מזמין את כל הצבור לרדת בעקבות המסורר בסיר הסירים - לראות את "גינת האגוז" אשר "באיבי הנח ל" וכך גם יבין הצבור את מסמעות המסל הנפלא לירדיתו של הקב"ה אל בני ישראל, לראות מעטה בניו לקראת הגאולה, כאשר בהרים מתחילים להעלות גדולי ברכה לעס הנכסף לגאולה.

ולעצם ענינינו - "מן הנעשה במסע" כידוע לכל במסע הנוכחי יט כ-25 דונם (נסו) אגוזי מלך - האגוזים המקומיים באזור זה - ומהזנים המפותחים באמריקה.
דרך אגב, זו החלקה בסדר גודלה, בערך הסליסיה בארץ.

רב החלקה ניסע בחורף תשל"ה ז"א בת סנה וחצי והחלק הקטן ניסע ע"י החברים וילדינו בס"ו בסבט סעבר. - העצים מתפתחים יפה ב"ה.

כידוע, בחורף הם בשלכת ובחרמה עמוקה וכאביב הם טוב פורצים בסרף לבלוב רענן וצעיר וכל הקיץ הם גדלים ומתארכים סאד סאד כמובן בתוספת של הרבה מים זטן וטיפולים.
מענין סכבר הסנה העצים פורחים ניט פרי - זה מעורר סהעצים בריאים ומפותחים - לעפיר סיניבו פרי לרוב, ומצער סזה ס"ה מחליט את העצים סהרי פרי זה עורלה עד סנה שליטית.
נקווה שבעזרת הדרכת הסוכנות מירוסלים והסקיות וטיפולים מסורים של אנסי ר"צ יצמח המסע לגינת אגוז יפה ופורה.

הסנה תידטנו מעטה וזרענו מסחלת "בוטנה" הלא הוא "הפיסטוק" - ובזאת נגדל לעצמנו סחילי בוטנה בסדר גודל של כ- 1500 - 2000 סחיל, חלקם יורכבו וחלקם יסארו בסקיות לנטיעה קרובה, כך סנהיה בלתי תלויים במסחלה מבחוץ ובסחילים קנויים היקרים סאד.

אנו - ראס צורים וכפר ציון עטינו חוזה עם חוקר סומחה סאונברסיטת באר סבע - עמרס נבו וממנו אנו סואבים את היידע והנסיון המקצועי לגידול הבוטנה, הזרעים של הבוטנה "האמיתיים" והאלה "האסלנטית" נבטו יפה, ועלו וגדלו לטביעות רצוננו, ב"ה, וכעת אנו בשלבי העברת חלקם מסקיות קטנות לקרקע ע"מ סיורכבו ויגדלו לסנה הבאה.

ואס בבוטנה אנו עוסקים, נעבור לחלקה המסע בכפר ציון. ראס צורים קבלה על עצמה את החזקת וסיקום המסע אשר לכ"ע, החלקה כ- 3 דונם, ובגיל ס- 1 - 6 סנים, בעלת זנים סונים נסיוניים ומסחריים. חלקה זו היחה מסופלה כצורה חובבנית בסנים הראסונות ולכן לא עלחה "על הפסים" ולא התקדמה כפי סציפו למרות הפוטנציאל הרב. החנאים באזורנו - חנאי אקלים, קרקע, מים, חורף קר וקיץ די חם אידיאליים לגידול הבוטנה (כמעט כמו בפרס ובתורקיה הברוכות בגידול הפיסטוק).
המיוחד בגידול זה סהבוטנה צורך ידע ומחקר מעסיקים וחסומת לב רבת זהירות - ומעל לכל - עזרה מן הסמיים.

אנו מקוים סע"י סיפול כראוי החלקה הגדל והתקדם וחכנס לניבה בסנים הקרובות כך סנילמד את הגידול המענין הזה ונוסיף עוד "ענף מכנים" לכלכלת הססקים בגוט - ומעל לכל: ענף זה הוא מגידולי הקרקע ההרריים שלנו אשר נקטרנו אליה בכל נימי נפשנו.

עקיבא יעיר

היהודית - המחלקה להתיישבות. בתוך החלקות המוכשרות נמצאו גיתות, יקבים, מקוואות, מערות קבורה ושרידי מבנה מגורים עתיקים מתקופת בית ראשון בית שני ותקופת שיבת ציון. זה הסימן המובהק לכך שאנו חוזרים לעבד את החלקות שהן מורשת אבותינו, ועלינו לחדש את פוריותן ולהפיק את פרייין ויינן. בשנים האחרונות עברנו לגדל יותר כרמים מאשר עצי פרי חדשים שלא השאירו רווחים גדולים. לכרמי היין מובטחת הצלחה בהרי יהודה כמו שכתוב בברכת יעקב ליהודה, בראשית (מט): "אֶסְרִי לְגַפֵּן עֵירָה וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי אֶתְנֹו. כִּבְסֵ בַיִן לְבָשׂוּ וּבְדָם-עֲנָבִים סוּתָהּ". וגם כעת, לאחר 50 שנה, כשאוכלוסיית הגוש גדלה וצריך לבנות עבורה בתי מגורים, הבנייה צריכה להתבצע בשטחים אשר לא ניתן לגדל חקלאות - על השיפועים ועל שטחי הסלעים שאפשר ליישבם וליצור שכונות צפופות ולא בזבזניות. היום כולם יודעים ומבינים: השטח החקלאי חשוב לאקולוגיה, בזכותו הגשם מחלחל לאקוויפר ההר ונותן "ריאות ירוקות" לערים. יערות אורנים נשרפים בקלות, כפי שראינו לאחרונה, ומוטב לבנות גם עליהם. נתפלל שילדי הישובים וזקניהם, והזוגות הנישאים ימשיכו לטייל ולאהוב בין הכרמים, ולא בין רחובות האספלט והבטון.

הנביא עמוס (בפרק ט') מנבא לנו את שלבי הגאולה המתגשמת לעינינו: "הִנֵּה יָמִים בָּאִים, נֹאֵם-יְהוָה וְנִגְשׂ חוֹרֵשׁ בְּקֶצֶר וְדֶרֶךְ עֲנָבִים בְּמִשָּׁךְ הַזֶּרַע. וְהִטִּיפוּ הַהָרִים עָסִיס וְכָל-הַגְּבָעוֹת תִּתְמוּגְגָנָה. וְשָׁבְתִי, אֶת-שְׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְכִנּוּ עָרִים נְשֻׁמוֹת וַיִּשְׁכּוּ וַיִּנְטְעוּ כְרָמִים וְשָׁתוּ אֶת-יַיִנָם. וְעָשׂוּ גִנּוֹת וְאָכְלוּ אֶת-פְּרִיָהֶם. וְנִטְעָתִים עַל-אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתָּשׂוּ עוֹד מֵעַל אֲדָמָתָם אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם אָמַר ה' אֱ-לֹהֵי יִשְׂרָאֵל".

אכן השלב הראשון להכשיר ולנטוע ולזרוע ולגדל את החקלאות על מנת לבסס את העם בארץ, ואחרי כן להתחיל לבנות את הערים אשר חרבו כשהיינו בגלות. אבל החורש והזורע, הנוטע ובעל היקב, חייבים להמשיך בעבודותיהם בגידול היין, ובהצמחת התבואה ופירות הארץ להנאתו ולקיומו של העם בארצו, כפי שדרך הטבע ורצון ה'.

כאשר חזרנו לגוש עציון לאחר השחרור מצאנו את שטחי החקלאות נטושים ועזובים, ורק שרידי הטרסות שהכשירו אנשי גוש עציון הראשונים בשנות הארבעים נותרו בשטח. התחלנו להכשיר קרקעות לנטוע בעזרת קק"ל והסוכנות

אלמוג וטל קלמן

היא:
טל,
בת 28
מה זה שבט? סניף?
התעייפתי מכם...
גדלתי
במעלה החמישה.
עובדת
כקוסמטיקאית. שם
נעורים: עזר.

אני אוהבת:
לבשל, להרכיב
פאזלים ואוהבת
גם עבודות יצירה
שונות.

הוא:
אלמוג טל,
בן 28
בוגר שבט שבות
בסניף ראש צורים.
גדלתי בראש צורים,
עובד כיום כחבלן
במשטרת ישראל.

אני אוהב:
את המשפחה שלי
ואוהב לעבוד
בעץ ובברזל.

ילדים זה שמחה:

דניאל צור (3), אלה מטר (כמעט שנתיים) ואלון יאיר (5 חודשים)
מתגוררים מתחת לאמא תמי קלמן. גרנו בעבר מעל אורי וכנה שכטר
ולפני כן בדירה שמשפחת קסנר סיימו לשפץ.

שאלות פתוחות:

איזה חלום תממשו בעשור הקרוב?
אלמוג: צניחה חופשית.
טל: לחזור לישון לילות שלמים ולקום בשעות נורמליות.
באיזה ענף ספורט הייתם רוצים להיות אלופים אולימפיים ולמה?
אנחנו לא חובבי ספורט...
איך הייתה הצעת הנישואין?
אלמוג: מקסימה.
טל: הובכתי קשות! אבל מקסימה. במצפה באזור שעלבים.
דמות שהייתם רוצים לשבת איתה לקפה / בירה?
אלמוג: עם אבא, על כוסית וויסקי.
טל: עם דני קלמן, לקפה.
הופתעתי לגלות בראש צורים:
אלמוג: גדלתי פה ואני יודע כל מה שצריך לדעת.
טל: שיש פה קהילה חמה ותומכת באופן מיוחד.
תפקיד קבוע בבית שיפתיע אותנו?
אלמוג: כלים, זבל, שטיפה, כלים, שירותים, כלים...
טל: סורגת את הכיפות.
מה יותר מסוכן - לפרק מטען חבלה או לסדר גבות לשכנה עצבנית?
אלמוג: השכנה. טל: חד משמעית השכנה!
מדינת אויב שהייתם רוצים לבקר בה?
אלמוג: סוריה. טל: הקהילה היהודית באיראן.
הייתי בהלם כשגיליתי שבן הזוג....
אלמוג: בואי נתחלף, תעני את.
טל: אחרי תקופה ארוכה של חברות הוא סיפר לי בדרך אגב שגם לו קוראים טל...

שאלות מהירות:

טל עלים או סטייק עסיסי?
אלמוג: סטייק עסיסי. טל: סטייק עסיסי ואם אפשר שיגיע עם צ'וריסוס וצ'ימיצורי של סבתא צ'וצ'י.
סנדלים או נעלי עקב?
אלמוג: סנדלים. טל: בצל המקצוע שלי... אמנם להיות יפה זה כואב, אבל את הכי יפה כשנוח לך.
ים או בריכה? ים.
צניחה חופשית או צלילה? צלילה.
קיץ או חורף? חורף.
ספונג'ה או בישולים?
אלמוג: צוות ניקיון זה אני. טל: בישולים!!!
טרק באלפים או בטן-גב בפריז?
אלמוג: בטן-גב. טל: אנחנו יותר מטייבי לסת ממטייבי לכת.
מתנה שלא היית רוצה לקבל?
אלמוג: חתול. טל: תמיד שמחה לקבל מתנות.
אילו הייתי יכול הייתי חוזר בזמן ל?
לירח דבש שלנו - תאילנד, אנגליה וסקוטלנד.
דבר שלא הייתם רוצים שתושבי ראש צורים ידעו עליכם?
אלמוג: שתיקה. טל: לעולם לא אשטוף כלים גם אם לא יישארו כלים בארון.
סרט או ספר שקראתם / ראיתם יותר מפעמיים?
"הנסיכה הקסומה" (הרבה יותר מפעמיים).

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

הוא:

פול, 68, חניך ncsy
גדלתי בקליבלנד,
אוהיו, ארצות הברית.
אולי לא תאמינו אבל
אני עובד סוציאלי
במקצועי.

מקום עבודה:
פנסיה

אני אוהב:

לקרוא ספרים, להיות
עם הנכדים, לראות
סרט טוב עם אשתי
וליצנות רפואית.

פול וגילה סאק

ילדים זה שמחה:

נתן 39, שאנן 37, לינה 35, ליאור 32, מאיה 29.
מקום מגורים בראש צורים: חלמיש 17
גרנו בעבר ב: חיפה, חצור הגלילית ואלעזר.

היא:

גילה, 63,
חניכת girl scouts
נולדתי באי גואם
וגדלתי ברחבי
ארצות הברית - אבא
שלי היה בחיל הים
האמריקאי.

אולי לא תאמינו, אבל
אני אמא ל 5+80
ילדים.

מקום עבודה:
בי"ס דקלים בירושלים
שם קודם-hall
אני אוהבת לטייל
בטבע ליד מים, לתרגל
מיינדפולנס, להתבודד
ולהיות עם הנכדים.

שאלות מהירות:

קיגל או פסטה עם קקאו?
קיגל.
שלייקס או חגורה?
שלייקס.
הודעות ווטסאפ או מכתב?
וואטסאפ.
גלידה או סרט עם הנכדים?
סרט עם הנכדים.
חתול או כלב?
כלב.
לעשות קניות או לפרוק את הקניות?
לעשות קניות.
טיול שורשים עם הילדים והנכדים או חוצה אמריקה בוג
על אופנוע?
טיול חוצה אמריקה עם הילדים והנכדים.
קרוז בספינת פאר או טיול ברגל עד פסגת החרמון?
טיול רגלי עד פסגת החרמון.
טנגו, סלסה, סלונים או וואלס?
הורה.
דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
שכל שנה אנחנו מקשטים את הסוכה עם נושא מיוחד ומדי
פעם גם יש פרסים.

שאלות פתוחות:

איזה חלום תממשו בעשור הקרוב?
להנות מהפנסיה ביחד.
איזו שפה הייתם רוצים לדעת ולמה?
גילה: שפת הסימנים - כי זו שפה שקטה.
פול: עברית-אולי סוף סוף יבינו אותי.
איך היתה הצעת הנישואין?
מוזר - סיפור ארוך על שעועית ירוקה.
באנו לראש צורים כי?
האמנו בחיים שיתופיים.
עצה שהייתם נותנים לפול וגילה לפני 20 שנים?
אל תפחדו - פרנסה באה מהשמיים.
תפקיד קבוע בבית שיפתיע אותנו?
פול מבשל, גילה קורחת בקירות.
המקום האהוב עליכם ביישוב?
המטע
זכיתם בפיס. מה הדבר הראשון שתקנו?
בית בישראל לכל אחד מהילדים.
תובנה של מישהו שחי פה כבר כמה שנים טובות?
Great place to raise kids and grandkids.

בע"ה, בקרוב, בט"ו באב, נציין 52 שנים לעליית קיבוצנו "ראש צורים" על הרי עין צורים. מאז, הליך התגבשות, התחלפות והתגוונות

קהילת ראש צורים, נמשך ומתפתח בע"ה לברכה. אחד ה"מפעלים" הקהילתיים הנפלאים שנמשך כבר כחמישים שנה, הוא הקידוש והשיעור אחרי תפילת המוסף מדי שבת בשבתו.

זכינו עתה לחדשו אחרי הפוגה של שנת המגפה. לרגל שנת הארבעים לקיבוץ, נכתב ספר על ידי קהילת המלמדים לדורותיה ונקרא: "מראש צורים-אראנו".

אף כי כמה חברים ציינו שחווית הקידוש המשותף, היא זו שהניעה בהם את החלטתם להשתקע בראש צורים, "יש רגליים" לחשש, שאחרים, טרם התנסו בחוויה זו ואפילו לא יודעים על "הספר שלנו".

לרגל חידוש הקידוש, יזמנו את הענקת הספר למשפחות שטרם זכו בו.

מאורן ומרוחן על השיעור והלימוד המשותף. כבר מתחילת דרכנו בשיעור פרשת השבוע, התברכנו בשיעורים מגוונים, ואך טבעי היה שקולן של נשות הקהילה כמלמדות תורה, נשמע גם הוא בבית מדרשנו. עם הזמן גילינו גם את סגולות ההוראה הזוגית-משפחתית, כאשר ישנם בני זוג המלמדים בצוותא.

ברוך ה' אנו זוכים לנסיבות משמחות ורצון להודות בחברותא לקב"ה על חסדיו עימנו. ואכן, משפחות רבות נוהגות לשתף אותנו בפתח השיעור, בשמחתן, ברגשי התודה שלהם על לידת צאצאיהם, החלמתם או בכניסה למצוות.

לקראת שנת תש"ע חשבנו על אירועי שנת הארבעים לקיבוץ ראש צורים. בין התוכניות, רצינו ליצור מפעל המייצג את ארבעים השנים שעברנו יחד ושיהיה בו ערך מוסף מרכזי-קהילתי לעתיד, אשר משקף ומשתף את הציבור של ותיקי הקיבוץ עם המצטרפים אליו. זה הרקע להחלטה על כתיבת ספר זה.

מראש צורים

אראנו

עיונים בפרשיות השבוע
פרי קהילת ראש צורים

מן ההקדמה לספר:

מְּלַמְּדֵי הַשְּׂפָלָתִי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִּי: (תהילים קיט, צט)

בן זומא אומר איזהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מְּלַמְּדֵי הַשְּׂפָלָתִי (אבות, ד, א)

רבי אלעזר בן שמוע אומר יהי כבוד תלמידך חביב עליך כשלך וכבוד חברך כמורא רבך ומורא רבך כמורא שמים: (שם, שם. י"ב)

הגם שהתנא בן זומא עצמו לא נראה בין כתלי בית המדרש בראש צורים, ואף קולו של רבי אלעזר בן שמוע לא נשמע בו, תלמידיהם ותלמידי תלמידיהם נראים, נשמעים ומשמיעים. מאז שנת תש"ל מדי שבת בשבתו, לאחר סיום תפילת המוסף, נאספים אנו ללימוד פרשת השבוע, להשכיל מכל מלמדת ומלמד ולכבד כל הארת לומדת ולומד. גם ילדינו ונכדינו שותפים, וכמובן, אורחי השבת הרבים.

הסמכת השיעור ל'קידושא רבא' שבבוקר יום השבת הוסיפה ללימוד התורה נופך קהילתי. הישיבה סביב השולחנות הערוכים (בתורנות, ובהתנדבות, כמובן), והשיחות החבריות טרם תחילת דברי התורה, משפיעות

כיוון שהעלון עוסק בנושא הבנייה, ביקשנו מבני לוי לספר לנו קצת על עבודתו בחברת הבנייה צ.פ.

ספר לנו בבקשה קצת על עצמך: קוראים לי בני לוי, אני בן 46, נשוי לרוויה - בת למשפחת יעיר הענפה. אבא להראל, הדר,

שירי ואיתמר. גר בראש צורים כ-12 שנים. גדלתי ולמדתי בירושלים בשכונת גילה.

ומקדם פרויקטים בשלב התכנון עד לקבלת היתר הבנייה המיוחל.

כיום אני מקבל פרויקט לאחר מכרו יזמים, מְמנה יועצים ומתכננים ומתחיל בעבודה הסיופית מול הרשויות השונות על מנת לאשר את הפרויקט לביצוע ולשיווק כמובן. לאחר שמקבלים היתר לתחילת עבודה, בוחרים

קבלני משנה לביצוע העבודה, ובמקביל מטפלים בכל הקשור לרוכשי הדירות בפרויקט - חוזים ומפרטי מכר, ספקי קרמיקה וכלים סניטריים, דלתות, מטבחים, שינויי דיירים ועוד ועוד.

נכון לימים אלו, אני מנהל פרויקט בביצוע של כ-140 יח"ד בנוקדים ומקדם להיתר עוד שני פרויקטים ביישובים בגוש עציון הכוללים כ-200 יח"ד סך הכול.

מה ממלא אותך סיפוק בעבודה? ולהבדיל, מה מתסכל או מאכזב?

הדבר שמספק אותי יותר מכל בעבודה, זה להרגיש, לגעת ולראות את המבנים שתרמתי לבנייתם, שיישאו וישמשו אנשים עשרות שנים קדימה - כנראה, הרבה אחרי שגם אני כבר לא אהיה פה.

מובן ש"על הדרך" אני מקיים את מצוות בניין ארץ ישראל וזה ממלא אותי בגאווה.

מה שהכי מתסכל אותי בעבודה ברוב המקרים, זה לעבוד מול "פקידים" במחלקת רישוי, חברת חשמל, ברשויות וכד'. אבל גם את זה צריך לעשות, ולכן חורקים שיניים לטובת העניין וממשיכים הלאה.

ספר לנו סיפור נחמד / מפתיע משנותיך בעבודה. פדיחות וטעויות של קבלנים ופועלים בביצוע יכולות להיות מצחיקות למתבונן מבחוץ, אבל לרוב, הטעויות האלו עולות כסף ולכן זה לא באמת מצחיק אותי כל כך. אספר סיפור על עבודה שביצענו במאה שערים בשכונת בתי אונגרין.

איך הגעת לעסוק בתחום הבנייה?

למקצוע הבנייה הגעתי ממש בטעות. נרשמתי ללימודי תעשייה וניהול. ושבוע לפני תחילת הלימודים שיניתי את דעתי והחלטתי ללמוד את תחום הבנייה מפני שסיפרו לי שנושא זה יותר מעניין.

למדתי הנדסאי בניין במכללה למנהל בירושלים. בתקופת הלימודים עבדתי באבטחה בעיריית ירושלים, שם הכרתי את רוויה שעבדה באבטחה, ולא פעם הקפצתי אותה לטרמפיאדה של כביש המנהרות, לפעמים גם לקחתי אותה עד הבית, ומשם הכול כבר היסטוריה...

לאחר החתונה גרנו תקופה בירושלים והחלטנו לעבור לראש צורים כמה שבועות לפני פתיחת ההרשמה לפרויקט ה-32.

כשנרשמנו לפרויקט, הסתבר לנו שהוחלט לבצע את הבנייה עם חברת "צ.פ. חברה לבניין" שאצלה כבר הייתי מועסק מספר שנים. הכול התחבר וקנינו דירה בפרויקט.

אז מה זו בכלל "חברת צ.פ."?

החברה נקראת ע"ש הבעלים צביקה פוקס.

כשנכנסתי לעבוד בחברה, היא הייתה עדיין חברה קבלנית שמבצעת פרויקטים בסדרי גודל קטנים יחסית, כגון בתי אמנה במספר יישובים, מוסדות ציבור וכד'.

החברה גדלה עם השנים והפכה לחברה יזמית שגם מבצעת את רוב הפרויקטים שלה.

התפקיד שלי כיום בחברה הוא מנהל פרויקטים בביצוע,

אם יש לך, מלבד ארבעים,
 חסד ורחמים
 רק ארבעים - יש לך ארבעים,
 מלבד

**קהילת ראש צורים מברכת את בניה
 ובנותיה שזה עתה סיימו 12 שנות לימוד
 וממשיכים הלאה, לתחנה הבאה.
 צאו לשלום וחזרו בשלום ויהיה ה'
 בעזרכם!**

- רועי אבלמן • ישיבה ביפו
- ישי אהרונוף • ישיבת בית אל
- גילעד אהרוני • מתגייס לתפקיד מדריך בחיל הרפואה
- נריה אמסילי • ישיבת הסדר ירוחם
- תמר גרינולד • ש"ל בכפר הנוער "יפתח" במחולה
- רותם דיטור • מתגייס לנח"ל
- יאיר הכהן • מכינת עלי
- עידו הכהן • מכינת מעלה אפרים
- ינאי זליגר • מתגייס לצה"ל
- איתם טבול • מכינת אלישע (נווה צוף)
- איתי כהן • מכינת רוח השדה (בארות יצחק)
- עדיאל כהן • ישיבת ההסדר אורות שאול (תל אביב)
- צור כהן • ישיבת ההסדר בירוחם
- אמיתי לוי • ש"ש בחווה חקלאית עיינות קדם בבקעה
- הדס מילוא • מדרשת מתת (כרמיאל)
- נועם מילוא • מכינת מעלה אפרים
- טל סוסנוביץ • מתגייס לצה"ל
- נדב סקמסקי • ישיבת ההסדר אורות שאול (תל אביב)
- רועי פיינגולד • ישיבת ההסדר בקרית שמונה
- תהילה פרנקנבורג • מדרשת מתת (כרמיאל)
- בארי קניגסברג • ש"ש בעיר העתיקה
- אליה קרמר • ישיבת רמת גן
- עמית ראם • מכינת רוח השדה (בארות יצחק)
- רימון שאול • מדרשת מגדל עוז
- יהונתן שוימר • מכינת רוח השדה (בארות יצחק)
- איתן שוורץ • ישיבת רמת גן
- שירה שטרן • מדרשת עין הנציב
- דביר שינדלר • ישיבת רמת גן
- עינב שכטר • שירות לאומי בנווה עמיאל (שדה יעקב)
- יובל שרעבי • מכינת מעלה אפרים

ביצענו תוספת קומה על בניין רכבת ישן שנמצא על רחוב
 מאה שערים. היינו צריכים לפרוק משאית פול-טריילר על
 גג הבניין, אבל איך עושים את זה בלי לסגור את הרחוב??
 מסתבר שכל מה שצריך זה לבקש עזרה מרב הקהילה
 (קהילת "כולל שומרי החומות"). הרב הציע שנעבוד בלילה,
 והוא ידאג לחסימת הכביש ולהפניית התנועה לציר חלופי,
 וכך היה! בשעה 1.00 בלילה הגיעו שני אברכים מהכולל
 עם מחסומי משטרה תקינים (!!!) וחסמו עבורנו את הרחוב
 למשך כמה שעות עד שסיימנו לפרוק את הציוד והחומרים.
 אירוע זה הוכיח לי מי באמת בעל הבית בשכונה...

מה העבודה שינתה בך? תרמה לחיידך?

בגלל או בזכות אופי העבודה, פיתחתי תכונות כמו "עוד
 של פיל", יכולת לתכנן מראש, יחסי אנוש כולל התמודדות
 עם אנשים "מחוספסים" באופיים, יכולת התארגנות, מציאת
 פתרונות ועוד.

תמיד טוב להבין בבנייה. אנחנו נתקלים בשאלות
 הקשורות לבנייה על בסיס יומי, החל מסוג הבורג
 לתליית תמונה ועד שיפוצים גדולים והרחבות בנייה,
 סלילת כבישים וגשרים ועוד. זה נחמד להבין בנושא
 ולהיות בעניינים.

מה רוויה הכי אוהבת בעבודה שלך? ומה הכי מרגיז אותה?
 נראה שרוויה אוהבת את העובדה שהיא יכולה לבקש ממני
 בכל זמן שאביא לה מסמרים, חלקי ברזל וחומרים שונים
 לשיעורי הפיזיקה והכימיה שהיא מעבירה...
 ומה היא לא אוהבת? שאני מביא את ניהול העבודה הביתה
 ומחלק הוראות לכולם (זה כמובן לא כולל הוראות לרוויה,
 לא להגזים).

**אם לא היית עובד בצ.פ. - במה היית עובד?
 כנראה, הייתי עורך מוזיקלי.**

**ולסיום, מה אתה רוצה לעשות כשתהיה גדול?
 לנוח!!!**

נאחל לבני היקר שימשיך לעסוק במצוות בניין הארץ,
 ובדרכו הצנועה והשקטה ימשיך לבנות לנו עוד אלפי
 דירות בישראל!

בזה שאנשים באים וטובלים?” שאל אחד מהם. עלו טענות שונות, רוב הזמן הדיבור היה בטונים נעימים. אחרי שאייל הזכיר שהפיכת המעיין למקווה פוגעת גם במארג החי והצומח שסביבו, הגיב אחד אחר: ”אוי-אוי-אוי, תיזהר, אתה לא שם לב, הרגל שלך מועכת עכשיו ענף רקוב של אזדרכת מצטלבת, או איך שלא תקראו לה בחברת שמורות הטבע הזאת שלכם”. אייל טרם הספיק לענות, ואמיתי החתן הפציר בסובבים, שאף אחד לא ידבר בציניות. זהו יום חתונתו, יום שהוא רוצה לעשות בו רק דברים טובים, ופתאום הוא שומע מהמאבטח טענות שבחיים לא חשב עליהן. ”אני רוצה, שכל גבר שבא לכאן לטבול, ידע שעצם הטבילה שלו, מרחיקה אנשים אחרים מהמעייין, שבעצם אף פעם לא יכולים לבוא וליהנות ממנו, בגלל ההשתלטות הזאת” אייל המשיך. נווה, החבר של החתן, טען מנגד, שזה לא הוגן, שכן המעיין הוא ”אוצר טבע” שאמור לשרת את הקהל, בעבר שירת הקהל התבטא בשתיית מימי המעיין, והיום הצרכים השתנו. במציאות הנוכחית, מדי יום מגיעים עשרות אנשים, ובימי שישי מאות אנשים לטבול במעיין, המעיין משרת ככה קהל רב, ולא רק מיישוב אחד, אלא מכל יישובי הגוש באים אנשים, ואפילו מחוץ לגוש. יש עוד מעיינות רבים בגוש, מי שרוצה מעייין בטבע לשכשך בו, שילך אליהם. אייל ניסה שוב להגיד מה הייתה המציאות במעיין כשהוא היה ילד, ושהיום המעיין הפך למלתחה לגברים בלבד. גם רעיון של זמן קבוע, שבו המעיין לא משמש מקווה אלא ”מעייין רגיל” לא באמת ישים, איש לא יציית לכלל כזה. נוסף לכך, כל ה”גיפה” והמראות הלא נעימים שנראים בצמוד למעיין מכערים אותו ואת סביבתו. מדוע מי שמגיע למעיין, צריך לפגוש במגבת או תחתונים של אדם שביקר שם לפניו. הדיון נמשך, איזו מערכת ערכים גוברת על השנייה או יכולה לזכות בבעלות על ניהול המעיין, ומי יאלץ למצוא את מבוקשו במקומות אחרים אולי אפילו בתשלום, והאם השאלה למה יש יותר ביקוש משנה בכלל. הפנים של אמיתי כבר הראו הכול, הוא וחבריו ייסעו עכשיו למקווה מסודר באחד מיישובי הגוש, ושם הוא יטבול שוב לקראת החתונה. כמו כן הוא הבטיח לעצמו לנסות לדאוג לשנות את המצב במעיין, לגרום לכך שאנשים שהיום בעצם לא יכולים להגיע למעיין, יוכלו לבוא, ולהרגיש בנוח.

הקבוצה סיימה את הזחילה בניקבה והרחצה בכריכה, והתארגנה לתווה. ”מכאן, ניסע לחיזיון האור-קולי בכפר עציון, שמספר על הגוש בשנות הארבעים ועל מלחמת השחרור”, תמר פירטה את המשך התוכנית. ואז הוסיפה: ”מהחיזיון ניסע לאלון הבודד, מה שהיה מרכז הגוש, והפך לסמל של הגוש. נדבר גם על הגוש כיום, מודל של יישובים סמוכים, קהילות קהילות שגרות אחת ליד השנייה, ומקיימות יחסי שכנות טובים, אולי אפילו מודל השראה לאחרים”. הקבוצה התקפלה ועזבה, הגברים שהמתינו רבות

הקבוצה התקדמה בשביל המתעקל לאורך צלע ההר. כמו בשאר היום, גם עכשיו בהליכה, תמר נזכרה כיצד הדריכה כאן קבוצות על גבי קבוצות לאורך תקופת השירות. כבר מרחוק, היא הבחינה שמהו נראה מעט אחרת ממה שזכרה, עד שקלטה שבנו סככה מעל קירות מבנה המעיין. ”איזה יופי”, חשבה לעצמה, ”איזו רמה גבוהה של דאגה לרווחת המטיילים, הלואי והיה ככה גם במקומות אחרים”. כשהתקרבו מעט יותר, ראתה בד שתלוי כמו וילון בכניסה למבנה, הולך ומשתלשל מהסככה כלפי מטה, ומתבדר מעט ברוח. ”איך הוא קשור לסככה, הוא רק מכער אותה?” תהתה. הראשונים כבר הגיעו ממש סמוך למבנה. התוכנית שלה הייתה, שכמו בימים עברו, הקבוצה כולה תיכנס לתוך המבנה, שם, מי שירצה יוכל לזחול בתוך הניקבה עד לנביעה וחזור, נוסף לכך, המעוניינים יוכלו גם לשכשך במי הכריכה שנמצאת בתוך מבנה המעיין, ולאחר שהילדים יהיו מרוצים, היא תוכל להמשיך בהדרכה למבוגרים.

”הי, הלו! הלו! אל תיכנסו! אל תיכנסו! בחור שמתחתן היום טובל עכשיו”, כמה חברה עזרו בשנייה האחרונה את כניסת הקבוצה למבנה. הם טענו ששנים רבות המעיין משמש כמקווה, ובכלל לא הבינו מדוע קבוצת המטיילים הגיעה אליו, שתלך אל שאר המעינות בגוש.

ההלם של תמר היה כה חזק עד שלא הצליחה לתפקד, למזלה, אייל מלווה הנשק נכנס לעניינים. בהתאם לפשרה שהציע, בינתיים הקבוצה תלך ותתיישב על מדרגות השיש בצד, ותאזין להסבר של תמר, ולאחר מכן כשהקבוצה תיכנס אל הניקבה ואל הכריכה, אייל ישמור בחוץ שלא יפריעו להם טובלים ושבים. עדיין המומה, תמר ניסתה לומר את הדברים שהכינה. הזכירה שוב את אברהם אבינו ואלעזר והפיל, דיברה על ההצעות השונות לפירוש השם ”עין חובילה” כן או לא קשור לחבלי לידה, על מעייין שִכְבָּה הפורץ בדיוק בתפר בין שתי השכבות השונות באופיין, ועל האדם שידע לבוא ולהרחיב את אזור התפר, להגדיל את הפער בין השכבות וכך להגדיל את כמות המים שיעמדו לרשותו. כמוכן, דיברה גם על המעיין בגוש בשנות הארבעים, בימי שלום ובעת מלחמה, ועל המאמצים המרובים באותם הימים, לנצל את מימיו. הבחור שמתחתן סיים ויצא, והקבוצה התארגנה עם ביגוד מתאים ופנסים ונכנסה לניקבה. הזחילה בניקבה עשתה טוב לקבוצה וטוב לתמר. הקטע הצר, מעט אחרי הכניסה היה קצת מאתגר, אבל בסופו של דבר, הם צלחו אותו והמשיכו בזחילה עד לאולם הפנימי, שם נהנו מהאור שחודר מהפיר למעלה, וממש השקיעו בחיפוש הנביעה. תמר סיפרה את הציזובט על המשפחה עם הפה העקום, שהתקשתה לכבות את הנר.

כשהקבוצה הייתה בפנים, התקבצו עוד ועוד גברים שבאו לטבול. אייל מלווה הנשק עמד על המשמר לחסום אותם. כמה זמן זה ייקח? ”כמה שיתאים לקבוצה, לא שנייה פחות”, הכעס הרב ניכר היטב בשפת הגוף שלו. ”מה הבעיה שלך

מחוץ למבנה, הזדרזו וטבלו, והתפזרו איש איש לדרכו. המעיין התרוקן, מדי כמה דקות באו מבקרים נוספים לזמן קצר ועזבו את המקום. גילעד ואני חזרנו ליישוב שלנו. דקות הליכה ארוכות שבהן לא הוצאנו מילה מהפה. בשלב מסוים, הוא כבר לא יכול היה להתאפק "אני רואה שלקחת קשה את הוויכוח בין המאבטח לטובלים, אה? רק שתצליח להירדם בלילה", אמר. "כל-כך הרבה פעמים אני בא לטבול במעיין, וברור לי שאמשיך לבוא ולטבול", עניתי, "אבל... אבל... מצד שני ברור לי שיש איזו אמת פנימית כל כך חזקה בדברי המאבטח, שגם אם הוא לא ניסח אותם בצורה טובה, עומדת

מאחוריהם אמת גדולה". לאחר כמה שניות נזכרתי לשאול: "רגע, ומה העמדה שלך?" גילעד היסס מעט ואמר, "האמת, שהם לא מבינים בכלל שהם באותו צד, גם הוא וגם הם רוצים מעיין פסטורלי בטבע, ופשוט מתווכחים איך נכון לנהל אותו, מקווה לגברים, או בריכה למטיילים או גם וגם. אבל הם לא מבינים, שהמועצה מקדמת עכשיו אישורי בנייה על כל ההרים, וכל הטבע וכל הפסטורליה עומדים להיעלם. בקרוב ייבנו מאות יחידות דיור על הגבעה, בקושי ישאירו איזו רחבה מרוצפת עם גינה עירונית באזור המעיין. במקום להיזכר בעוד שנתיים, שיתאחדו עכשיו, ישלבו כוחות לדאוג לכל הירוק מסביב למעיין".

הגיגים ומחשבות על דירות שכורות

אפרת רותם

ריאלי כגון השקעה מסוימת בדירה ולא רק העלאת מחיר כי עברה שנה מהפעם האחרונה... אחרי שהאביר הגיע (וטוב שהוא נזכר אחרי יותר מ-15 שנים של היכרות, אבל זה לפעם אחרת...), ידענו שכרגע אנחנו לא קונים דירה (מחכים כאמור להסכמה על מקום המגורים), ולכן נאלצים לשכור דירה. לשנינו הייתה ידיעה ברורה כי הדירה השכורה היא הבית שלנו, גם אם ארבע הקירות סביבנו אינם שלנו בטאבו, הדירה כרגע בחזקתנו ואנחנו משקיעים בה כאילו היא שלנו. זו החלטה חשובה, שגורמת לנו להרגיש כמה שיותר בבית, אבל ההשקעה הפיזית במקום המגורים שלנו, היא לא ההשקעה היחידה שיש כאן. כמשפחה עם ילדים, נוספת השקעה בקהילה ובחברה שמסביבנו. סופסוף מוצאים חברים שהם "בראש שלנו", והתקשורת טובה, והילדים מסתדרים, וכיף להיפגש ולדבר ולהעביר את הזמן יחד, אבל, הבנייה תקועה, ובמקום שהבנייה תקועה בו זוגות צעירים לא רוצים להשתקע, ולכן כל ההשקעה בחברות עם המשפחה שכל כך מצאה חן יורדת לטמיון, כי היא החליטה לעבור למעלה חמציצים, ושם יש פרויקט של בנייה כל שלוש שנים בערך... זה מביא אותנו לחשיבה של מהמר קלאסי - איפה להשקיע את הכסף שלי כדי לקבל מקסימום תמורה? - מי מהמשפחות שסביבי, תישאר כאן, כנראה, די זמן כדי שנוכל לרקום קשרים חברתיים טובים אחד עם השני, בלי להתאכזב מהתנתקות חר צדדית בעקבות מצוקת הנדל"ן ביישוב. לסיכום, חברים יקרים שלנו, אנחנו מקווים כי הימרנו נכון עליכם, וגם אתם וגם אנחנו נישאר כאן לאורך זמן (בהנחה שהחצי ירד מהסיפור של הגולן), ובעתיד הנראה לעין (לפני שיבואו הנכדים), גם אנחנו נכה כאן שורש ונבנה פה בית ונוכל להפסיק לזרוק לרוח את מיטב כספנו ולשמוח בהשקעה החברתית, קהילתית, פיזית שבחרנו. (נ.ב. - הנ"ל נכתב מניסיון רב שנים במגורים בדירות שכורות בירושלים, אין בדברים לעיל אמירה אישית על בעלי הבתים בראש צורים).

קרוב ל-15 שנים שאני גרה בדירות שכורות. כדי לא להבהיל את עצמי, לא אעשה את החשבון של המשמעות הכלכלית של 15 שנים כפול 12 חודשים כפול עלות ממוצעת של שכירות. הסכום שווה הר של כסף שעף ברוח רק כי עוד לא התחתנתי... וגם אחרי שכבר הגיע האביר והתחלנו לבנות את התא המשפחתי שלנו, אנחנו עדיין לא מצליחים לקבל החלטה היכן לגור (ספוילר, חצי מאיתנו רוצים כאן, החצי השני בגולן), כך שהכסף ממשיך לעוף ברוח וגם כשנקבל את ההחלטה, כנראה, הבנייה בראש צורים תהיה רק במילניום הבא, כך שככל הנראה נגזר עלינו לארח את הנכדים בדירתנו השכורה עד מאה ועשרים. אז מה טוב במגורים בדירה שכורה? מגורים בשכירות מאפשרים גמישות, היום אני כאן אבל מחר... כיוון שאין לי נכס דלא נידי, אני מאוד "נייד" ויכולה להחליט להתנסות במגורים במקום אחר, בלי יותר מדיי נקיפות מצפון. אבל, לא לחינם נמשל האדם לעץ השדה. יש לנו שאיפה להכות שורשים, להחזיק בקרקע וליצור לעצמנו ולמשפחתנו יציבות בחיים. בכל דירה שהתגוררתי, תמיד אמרתי לעצמי ולסובבים אותי "גם אם אני כאן באופן זמני עד שהאביר יגיע, אני משקיעה בעצמי ובמגורים שלי כאילו הוא כבר פה". זה לא פשוט, כי היו לי שותפות וגם בעלי דירות שממש לא היה אכפת להם מהדירות שלהם, וכשאין שיתוף פעולה, וכל השקעה בדירה נופלת רק על השוכרים, זה גם כבד כלכלית וגם מתסכל, הרי לבעל הדירה יש אינטרס מובהק להשביח את הנכס שלו ולשמור עליו, אז איך זה שהוא לא מוכן לעשות את התיקון הזה או השיפוץ ההוא?! לגור בשכירות פירושו גם תפילות לקראת יום הדין (יום השנה לחידוש החוזה), תמיד מתפללים שמחיר השכירות יישאר זהה למה שהיה, או שלפחות לא יקפוץ מדרגה באופן משמעותי, שהרי אנחנו לקוח שבוי, לא נעבור דירה בגלל עליית המחיר (יקר יותר לשלם על הובלה), אבל ישנה ציפייה שלנו כשוכרים שהעלייה הזו תשקף משהו

יש לכך מחיר. יש מחיר של שינוי פני היישוב, עם הגדלת השורות ואולי בניה רוויה, יש מחיר של עומס בכבישים, יש מחיר של הכנסת אוכלוסיות חדשות לכאן, אנשים עם דעות אחרות ואורח חיים אחר, יש מחיר בצורך להעתיק שטחים חקלאיים. יש מחירים רבים - אבל המחיר הכי גבוה הוא לא לבנות.

אני לא אומרת שלא צריך לדאוג לפתרון הבעיות: להיאבק על תשתיות כבישים טובות יותר, אולי אפילו על תחבורה ציבורית ראויה ולא סתם מיליון אוטובוסים שנכנסים לכאן כל יום ויוצאים כמעט ריקים, כי מסתובבים שעות ברחבי הגוש, ולכן אף אחד לא רואה בהם אופציה. צריך למצוא דרך להשאיר כאן חלק מהשטחים הירוקים ולא להפוך ליישוב של נדל"ן ותו לא, לקבוע קריטריונים של קבלה ליישוב כך שנדאג שהאופי שלו לא ישתנה בן רגע מהקצה לקצה וכדומה - ולמרות כל הנאמר, אנחנו צריכים במקביל להיאבק על בנייה נוספת, ולא להסתתר מאחורי האתגרים האלו.

לגבי אלו שרוצים להישאר יישוב קטן ומשפחתי, כזה שכולם מכירים את כולם, האמת היא, שכאחת שגדלה במקום ללא קהילה, במקום שבקושי הכירו את השכנים בקומה - אני לגמרי מתחברת לתחושה הזאת. נורא כיף לי שיש פה בית כנסת אחד, בית מדרש אחד, שאתה פחות או יותר מכיר את האנשים שגרים פה, לפחות את אלו שגרים תקופה ארוכה. זה נחמד, אבל גוש עציון זה לא המקום המתאים לכך. במקום כל כך מבוקש, שנמצא רבע שעה מירושלים, אי אפשר להמשיך ולרצות להיות מועדון אקסקלוסיבי שמעטים זוכים להיכנס לשורותיו. יש יישובים רבים בארץ שמשוועים לאנשים, ומי שרוצה להיות במקום אינטימי יוכל בקלות למצוא שם את מקומו - כאן זה פשוט לא מתאים.

ההורים שלי גרים ברמת גן, שם כשראש העיר רוצה להרים מגדל עם 60 משפחות במקום בניין של 6 משפחות, ולהעמיס עוד 100 רכבים על הרחוב - הוא לא שואל אף אחד, אלא פשוט עושה את זה. כאן המצב שונה, ניתנה לנו אוטונומיה וזכות להחליט על הבנייה פה, יחד עם זאת - אני חושבת שעלינו לדאוג לא לנצל את הזכות הזאת ולדאוג אך ורק למה שטוב בשבילנו, אלא גם למה שטוב לעם ישראל. זה נחמד אולי להיות יישוב קטן ואינטימי - אבל מבחינתי ציונות משמעותה לאפשר ליותר אנשים ליישב את חבל הארץ הזה.

אני זוכרת שכשהייתי בבני עקיבא והיינו הולכים להתנדבות: לבקר בבתי אבות וכדומה, רבים מאלו שהקפידו להתנדב עם קשישים - לא היו מקפידים, למיטב ידיעתי, גם על ביקור שבועי אצל סבא וסבתא. אני מרגישה שלפעמים אנחנו עוסקים בהתנדבויות כמו בית לחיילים בודדים או לנערות עם מוגבלויות, ומובן שזה חשוב מאוד, אבל גם לדאוג לבית למשפחה שחיה כאן כבר עשר שנים, ולא רוצה לעקור את ילדיה מכל מה ומי שהם מכירים, ולהתחיל חיים חדשים במקום אחר - גם זו התנדבות, גם אם זה פחות מצטייר ככה.

אז רגע לפני שהתחלנו את שלושת השבועות שמציינים את חורבן הבית, זכינו להקים את ביתנו כאן ממש בראש צורים, לאחר עשר שנים של שכירות. אמנם עדיין אין חשמל, אבל הי, מי אמר חלוציות ולא קיבל?

אודה ואתודה, לגור בבית גדול, שישה חדרים, עם ארון לכל

ילד במקום מדף ושלושה חדרים שירותים במקום לשלוח את הבנים לעשות פיפי בחצר - אין, זה פשוט ממלא אותי אושר. אני יודעת שזה שטחי, שזה לא הכול בחיים, שעדיף להיות מאושרים מדברים יותר נעלים ומשמעותיים, אני יודעת שזה חומרי, והעולם הזה הוא בעצם רק פרוזודור... אבל אם כבר - אז שיהיה פרוזודור מרווח.

ויחד עם השמחה על המעבר, אני חושבת כמה מזל היה לי. הרי לו רק הפתק עם השם שלי היה יוצא כמה מספרים אחרים - הייתי מוצאת את עצמי בהמתנה האינסופית למתחם 3 הבלתי נודע, ואילו הייתי מגיעה לראש צורים כמה חודשים מאוחר יותר, מה שאומר שהייתי עכשיו תשע וחצי שנים ביישוב במקום עשר - אז בכלל לא היה לי סיכוי להיכנס להגרלה.

לאורך השנים שאני פה, היו משפחות רבות שגרו כאן, התעררו במקום, תרמו המון ליישוב והוסיפו לנוף האנושי כאן, ואז פשוט המשיכו הלאה, לא מפני שהן לא רצו לגור כאן, אלא מפני שהן הבינו שזה חסר סיכוי ולא יזכו לבית משלהן, או אפילו לשכירות של יותר מ-70 מ"ר בשנים הקרובות. מעבר לרמה האישית, של חברויות ושכנויות טובות שהיו ואינן, אני בטוחה שגם הקיבוץ הפסיד המון אנשים טובים שהצטרפו לשירותיו ונאלצו לעזוב, וגם סובל מכך שהפך להיות תחנת רכבת שגם מי שמגיע כאן לשכירות, מבין שזה מקום ארעי ותו לא.

אני רוצה להדגיש - אני לא חושבת שזו זכות יסוד לגור בראש צורים, ואם מחר יצבאו על שערי הקיבוץ 100 אלף משפחות חדשות שידרשו להקים כאן את ביתן - אין סיבה להקים כאן גורדי שחקים ולהפוך אותו לפתח תקווה או לראש העין, אך הדבר שונה, לדעתי, לגבי אנשים שכבר גרים ביישוב ושותפים לעשייה שבו - אני חושבת שעבור אנשים כאלה, לא די להצדיק את עצמנו באמירה כמו "הרי אמרנו להם בוועדת קבלה שאין בניה והם בכל זאת בחרו לבוא!" אלא צריך להבין שלהחזיק יחידת דיור זה לא כמו להחזיק כמה מניות בבורסה, מדובר כאן בהשפעה על חיים של משפחות, ואם החלטנו לאפשר ולהנות מיחידות דיור ביישוב - אנחנו צריכים גם לדאוג שאנשים אלו יוכלו לקבוע כאן את ביתם. כמה אנשים ומתי? על זה אפשר לדבר, אני רק אגיד את דעתי: 21 משפחות בעשר שנים, זה לא מעט מדי או מאוחר מדי, זה כלום.

לעניות דעתי, ואני יודעת שיש רבים שיחלקו עליי - צריכה להיות כאן בניה בכל מחיר, וכן, כמו לכל דבר בחיים - בהחלט

חוסר הנוחות בשביל משהו שהיה חשוב לה. ומה איתנו?
 אז בתוך עמי אנוכי יושבת, וכמובן שאת כל הטענות האלו
 אני מפנה קודם כל לעצמי, ומנגד יודעת שכן יש בינינו
 אנשים שהנושא יקר לליבם והם עושים מאמצים רבים,
 לפעמים נסתרים מן העין לקדם אותנו בכל דרך אפשרית.
 ובאותה נשימה אי אפשר באכלוס המתחמים שלנו לשכוח
 את התודות, לכל אלו שיזמו, טרחו, עמלו ועשו ימים
 כלילות כדי שהפרייקט הזה ייצא לפועל: יואל גוטליב, אלן
 גרין, מורדי שבט, חנן גרינוולד, דני סוסנוביץ, שמעון וייס
 וכל חברי ועדת בנייה, גם אלו שנשארו מאחורי הקלעים.
 תודה שלקחתם על עצמכם, בהתנדבות גמורה, את הדבר
 הגדול הזה של הרמת פרויקט בנייה מאפס. וכמובן תודה גם
 למזכירי הקיבוץ בתקופה הזו: אלקנה ויגאל, שסייעו במה
 שניתן. תודה לקיבוץ שיזם פרויקט חברתי, תוך ויתור על
 רווחים פוטנציאליים כדי לאפשר לאנשים שגרים כאן להיות
 חלק ממנו. נוסף לכך אני רוצה לברך את כל המשפחות
 שמקימות את ביתן כאן, ואת כל המשפחות החדשות
 שמצטרפות לראש צורים בברכת יישוב טוב, ולאחל לכל
 המשפחות שנמצאות כאן ורוצות להישאר כאן, שיזכו להיות
 הבאות בתור ובקרוב (עוד השנה!), ולהבטיח להן שנדאג
 להזיו הרים או אפילו רפתות כדי שהדבר הזה אכן יקרה.

מה זה לדאוג שתהיה בנייה? הרי כל הזמן מדברים על בנייה
 בנייה. אין כמעט פרוטוקול הנהלה שיוצא בזמן האחרון שלפחות
 אחד מסעיפיו קשור לבנייה, אז מה חסר? אני זוכרת חברה שלי
 שהתלוננה על כך שחברות נשואות שלה אמרו לה שהן לא
 מכירות לה בחורים מפני שכל המכרים של הבעלים שלהן כבר
 נשואים. היינו אז בנות 22, לא נראה לי שכל הבחורים בשכבת
 הגיל הזו עמדו כבר אז מתחת לחופה. החברות לא שיקרו, הן
 פשוט הסתכלו על שניים - שלושה חברים טובים של הבעלים
 שלהן, ראו שהם תפוסים והמשיכו הלאה. הן לא ביקשו מהבעל
 שלהם לעבור עכשיו אחד אחד על כל בחור שהיה איתו בצבא /
 בישיבת הסדר / בישיבה התיכונית / בבני עקיבא, ולראות האם
 נותר שם משהו פנוי שיכול להתאים לחברתן. הן דאגו, אבל
 הן לא "התאבדו" על זה. "להתאבד" על משהו, פירושו לקום
 איתו בבוקר וללכת לישון איתו בלילה, זה אומר לא להרים
 ידיים גם שהוא נראה בלתי אפשרי, שהוא לא נוח ולא מסתדר,
 ורוב הדברים הם כאלה. ואם כבר נגענו בענייני שידוכין, אני
 זוכרת את פזית אפשטיין (עוד משפחה שהקיבוץ הפסיד כי לא
 הייתה בניה, ואני בטוחה שכל מי שהכיר אותה יסכים איתי שזה
 הפסד לא מבוטל), שהייתה עורכת פה מפגשי שידוכין כל ראש
 חודש, גם כשהיא הייתה יומיים אחרי לידה, גם כשמעט מאוד
 הגיעו, היא לא הפסיקה, היא הייתה מוכנה לשלם את מחיר

חג המשק

מה זה בכלל? מתי? למי זה מיועד?

הכל התחיל מרעיון שהתגלגל בראש והוביל לדיון בשאלה איך מחברים באופן חוויתי את הילדים
 והנוער שלנו לענפי המשק ובכלל לקיבוץ.

חשבנו לתת דגש לייחודיות שלנו - משק חקלאי שענפי החקלאות שלו קרובים ונגישים, מקום עם
 היסטוריה משמעות בתולדות עם ישראל ובהגנה על המדינה שבדרך. רצינו ליצור היכרות וחיבור של
 הילדים עם ענפי המשק, ולתת להם תחושה של להיות 'קיבוצניק' זה משהו מיוחד, ואולי אולי אפילו
 לגרום לכמה מהילדים להתאהב בעבודה החקלאית ולכנות את דור העתיד של הקיבוץ.

הרעיון התגלגל לו ובסופו של דבר קבענו ישיבה באחד הערבים עם נציגי הנוער ועם נציגי וועדת חינוך.
 דיסקסנו והתלבטנו, התייעצנו וחשבנו, עד שגיבשנו את מבנה חג המשק הראשון! ולמה הראשון? כי
 כך מתחילים מסורת!

אז תכלס, מה הולך להיות?

מתי: י"ח-י"ט באלול (27 - 28 באוגוסט) ימים חמישי-שישי

לוח פעילות: טיול מסביב לבית

התמקמות בגן הטרקטור והקמת אוהלים

השתלבות באריזה של סיירת רו

ארוחת ערב, שירים מסביב למדורה וכמובן לינה

ולמחרת בבוקר?

טוב, לא נגלה הכל עכשיו אבל מובטחת חוויה ייחודית לילדי ראש צורים ולנוער

ראש צורים שינצח על הכל.

פרטים מדויקים יותר יפורסמו לקראת הארוע, אבל בינתיים שמרו את התאריך. חג המשק הראשון!!

תזכה ב"שלום" רפה יותר, נימוסי; ואילו קבוצת שייכות מיידית וקרובה יותר ("חברים", משפחה וכו') תזכה בשלום לבבי וחם.

את כל המחשבות התיאורטיות האלה אני חושבת הרבה ברחובות ראש צורים כשאני בדרך למעון, לבית הכנסת או לגן המשחקים.

מה גורם לאנשים מסויימים להגיד לי שלום ברחוב אפילו שאנחנו בקושי מכירים זה את זה, ואילו אחרים שההיכרות בינינו טובה יותר מתעלמים לחלוטין?

האם קבוצת שייכות בתוך היישוב היא שהילדים שלנו יחד באותה מסגרת? (נראה שלא). או אולי אלה שדיברנו איתם פעם בגן משחקים? או אלה שאנחנו מכירים את השם הפרטי זה של זה? ואולי קבוצת שייכות הם רק מי שמוגדרים "חברים", ורק הם יזכו לשלום?

במידה רבה, אמירת "שלום" ברחוב מבטאת את התפיסה של כל אחד לגבי מי היא קבוצת השייכות שלו, עם מי הוא חש בנוח, ועד כמה הוא מאמין שה"שלום" שלו יזכה לתגובה.

ומתי אנחנו מנמעים מלהגיד שלום?

חוסר הביטחון הבסיסי הטבוע בחלקנו יגרום לנו להימנע מלהגיד "שלום" במקרה שבו אין לנו ביטחון באיזו תגובה נזכה, או מה יחשוב עלינו האדם השני.

לפעמים הימנעות מאמירת שלום נובעת דווקא מתחושת נוחות וביטחון עם אנשים מסויימים או קבוצה חברתית מסויימת, שגורמת לתפיסה מצומצמת יותר של "קבוצת השייכות", וממילא ויתור על קבוצות שייכות רחבות יותר. ברור שראש צורים היא כבר לא קיבוץ קטן שכולם מברכים את כולם בשלום חם ולבבי. מהצד השני, רובנו מכירים זה את זה לפחות בשם, במקום מגורים, יודעים איזה ילד שייך לאיזו משפחה.

לכן דווקא בראש צורים, מקום שהוא לא קטן ולא גדול, לא משפחתי ולא עירוני - דווקא כאן נבחנות התפיסות שלנו את עצמנו ואת החברה מסביבנו ממש בכל יום מחדש.

היו לי כל מיני תקופות בעניין הזה. כשהיינו חדשים, אמרתי שלום רק למי שאמר לי. בכל זאת... אני לא מכירה, עוד אין לי מושג מי נגד מי, ואני מצפה שהותיקים יאירו לי פנים. בשלב מאוחר יותר ניסיתי להגיד שלום לכל מי שהייתה לי איזשהיא היכרות איתו - לנשים מהרחוב, לאימהות מהמעון ולכל מי שאי פעם החלפתי איתו כמה מילים.

עם הזמן גם זה הלך והצטמצם, וה"שלום" הפך לרפה יותר. לפעמים מצאתי את עצמי לוחשת את המילה "שלום", כאילו מקווה בלב שההולך מולי לא ישמע. כשה"שלום" לא נתקל בשלום שמהדהד אליו בחזרה, הוא מתייבש ודועך לו.

ושוב מצאתי את עצמי חוזרת למקום הנוח שלי, להגיד שלום

כשאנחנו הולכים ברחוב עמוס בעיר או בקניון, אנחנו לא מברכים ב"שלום" כל אדם שחולף על פנינו. ברור, זה בלתי אפשרי.

אבל אם פתאום יחלפו מולנו חבר ילדות מהתיכון, מכרה מהעבודה או קרוב משפחה רחוק, פניהם המוכרים מיד יבלטו אלינו מבין ההמון, ומיד נברך איש את רעהו ב"שלום" חם, ואולי אפילו "מה נשמע?".

הדבר המעניין הוא, שיכול להיות שלאדם שנגיד "שלום" כשיחלוף על פנינו, לא נגיד לו שלום בהקשר אחר.

במגדל עוז למשל, לא אגיד שלום לכל בחורה שחולפת על פניי בדרך לחדר האוכל או למקום שלי בבית המדרש, אלא רק לבנות הקבוצה שלי, ואולי לכמה נוספות שיש לי קשר ישיר ומיוחד איתן. מאותה בחורה משיעור ב' או ג' שבבית המדרש נתעלם, אך כשניפגש פתאום באמצע העיר, ברכבת או בבנק - נברך זו את זו ב"שלום" לבבי. הרי אנחנו מכירות מבית המדרש.

פעם פגשתי אמא מהגן של הבן שלי באיזה כנס משונה, ומצאנו את עצמנו מזהות זו את זו בהתרגשות ומפטטות במשך דקות ארוכות. אפילו לא ידעתי איך קוראים לה לפני כן, וודאי שלא הייתי אומרת לה שלום בכל פעם כשראיתי אותה באיסוף מהגן. אבל באותו רגע, כשעשרות זרים גמורים מסביבנו, הפנים המוכרות שלה היו נקודת עוגן, שייכות ויציבות.

אם כן, מה גורם לנו להגיד "שלום" לאדם מסויים בהקשר מסויים, ומתי אנחנו מתעלמים מהאנשים החולפים מולנו? התשובה היא, שאנחנו אומרים "שלום" לאדם שנמצא בקבוצת השייכות שלנו על פי ההגדרה הפנימית שלנו, ועל פי ההקשר הרחב שבו אנחנו נמצאים.

למה הכוונה?

אנשים שחיים ביישוב קטן שבו כולם מכירים את כולם, תופסים את עצמם לרוב כקבוצת שייכות אחת. לכן רובם יגידו שלום זה לזה כשיחלפו ברחוב.

מצד שני, תושבים בעיר גדולה לא חשים כקבוצת שייכות אחת רק מפני שהם גרים באותה עיר, ולכן הם יגידו שלום רק לחבר קהילה/ לשכנים בבניין / למכר מבית הכנסת או לאמא מהגן של הבת. בקיצור, לכל מי שהם תופסים כ"קבוצת שייכות" בתוך המרחב של העיר הגדולה.

ההגדרה של מי נכנס ל"קבוצת השייכות" שלי ויזכה ב"שלום" כשאני אחלוף מולו ברחוב משתנה מאדם לאדם, מקהילה לקהילה ומזמן לזמן.

בתוך בית המדרש במגדל עוז קבוצת השייכות שלי היא ה"כולל עיון", אבל מחוץ לבית המדרש כל אחת שאני מכירה משם הופכת מיד לחלק מ"קבוצת השייכות" שלי.

מובן שעוצמת ה"שלום" תלויה ברמת הקירבה והקשר שאני חשה לאדם שמולי - קבוצת שייכות קלושה יותר

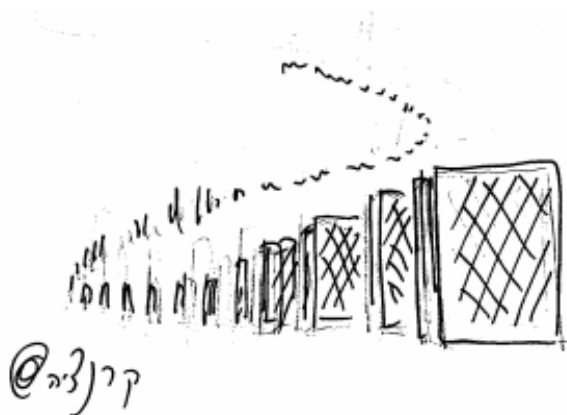
אחרי הארוץ, ממלץ למהר
אחרת יבקשו, מכם לסדר.

איזו באסה, נגמרה הקורונה
ביני למנין, חמשה קני גבה.

כבוד הרב, אני, רק שאלה
האם מתר "ימלך", אם אין ספר תורה?

בחמש בצעירים אני מתעוררת
את בעלי מחליפה במשמרת.

וְאֶת־חַנּוּן, אֶל-ה', בְּעֵת הַהוּא, לֵאמֹר:
 "ה' א-לוֹקִים, אֶתָּה הַחַלּוֹת
 לְהֵרָאוֹת אֶת-עַבְדְּךָ,
 אֶת-גְּדֻלָּךְ,
 אֶעֱבֹר-נָא,
 וְאֶרְאֶה אֶת-הָאָרֶץ הַטּוֹבָה,
 אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן".
 וַיִּתְעַבֵּר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם,
 וְלֹא שָׁמַע אֵלַי;
 וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי,
 "רַב-לֵךְ--
 מָה אַתָּה רוֹצֵה מִמֶּנִּי;
 דַּבֵּר עִם חֵבֶרֶת הַחֲשֹׁמֶל".

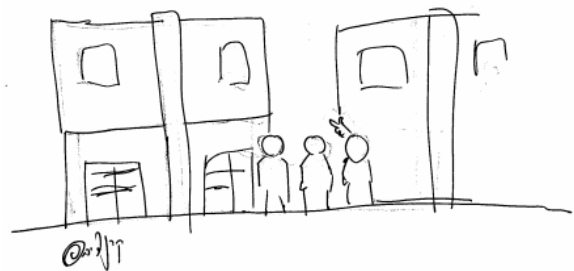
הֲרֵשֶׁת הַחֵבֶרֶתִית אַחֲרֵי מְרֻגְלֹת
 צוֹקְרֵיבְרֵג עוֹקֵב בְּזִכּוּכִית מְגֻדְלֹת
 עֵלֶק מְצַפְנֹת מְקֻצָּה לְקֻצָּה
 מוֹטְסָאפּ מִמֶּשׁ לֹא מְרֻצָּה
 הַסֵּרֵתִי ת' אֶפְלֻקְצִיָּה, כְּבָר בַּתְחַלַּת הַקִּיץ
 וְגַם סָגְרוּ אֶת "כָּאן זֶה בֵּית".

בְּבֵית הַחֲדָשׁ
 תִּהְיֶה לָנוּ גְּנֵה,
 וְאֵבֵא יְרֻשָּׁה לְכַסֵּחַ בְּמִכְסָּחָה.
 בְּבֵית הַחֲדָשׁ
 אֲרוֹן מְשָׁלִי,
 וְלֹא אֲצַטְרֵךְ לְחַלֵּק עִם אַחֵי.
 בְּבֵית הַחֲדָשׁ
 בַּתּוֹר לְשֵׁרוֹתִים,
 לֹא יִהְיֶה חֲמֻשָּׁה אַחִים.
 אֲבָל הַכִּי מֵאֲשֶׁר (וְאִין פֹּה שְׂאֵלָה),
 כִּי הַבֵּית הַחֲדָשׁ,
 יוֹתֵר קְרוֹב לְהַסָּעָה.

אֲנִי מִמֶּשׁ מְדַכָּא, הַמִּתְחַחֲמִים מֵאֲכַלְסִים
 לֹא יְכוּל סֵתֶם לְהַכְנִס, וְלִהְעִיר עַל אַרְיָחִים.

מטלטלת, האם גם אני ערום, האם גם אני ריק וחשוף ופגיע כל כך. כמה מהר אפשר לארוז בית, האם גם את הנפש אפשר? הקיום שלנו בעולם רצוף באי ידיעה, והיכולת שלנו להתגבר ולתפקד הוא במקומות שאנחנו מצליחים להטיל עוגן, לסמן סימן, אפילו אם זו רק אשליה. ובית הוא אחד מהם.

כמה ימים לפני הגירוש חלמתי חלום. עמדתי ברחובות גן אור, הבטתי אל הים ופתאום ראיתי שהירח נופל לתוכו. הנפילה עוררה אדווה עוצמתית בי, וגל עצום הלך וגבה מעל המושב שלי, הלך והתקרב. החזקתי תינוקת קטנה ביד ורצתי, מנסה למצוא דרך להימלט, להציל את התינוקת הישנה בזרועותיי.

כשהתעוררתי לא הבנתי את החלום. את הירח הנופל הבנתי, את הגל הגבוה הבנתי, את הבריחה הבנתי. אבל מי זו התינוקת הקטנה? הייתי רווקה אז, אחראית לגורלי בלבד. מאיפה היא הגיעה?

רק שנים אחרי הבנתי שהתינוקת זו אני. שברגעים האחרונים של הבית הרגשתי שהתינוקת - אני - מאוימת, שאם הבית יחרב מה יישאר ממנה.

ונשאר. דווקא החורבן של הבית הכריח אותי להחזיק אותה, אותי, קרוב אל הלב ולשמור. להתחזק ולשמור. כי לא היה לי כבר בית שיחזיק את זה, רחוב מוכר מילדות, הדשא שהיינו משחקים עליו "הרגל", העץ שהקמנו עליו מחנה. כדי שכל זה יישאר איתי אני חייבת לזכור. לא הבית נושא אותי, אלא אני את הבית.

לפעמים כשאנחנו בשבת אצל ההורים של יונדב, והבנות משחקות בגן השעשועים שהוא שיחק כשהיה ילד, מתגלשות על אותן מגלשות, מתחבאות באותם שיחים, יונדב אומר לי כמה הוא מצטער שאין לי חוויה שכזו - ללכת ברחובות ילדותך ולראות אותם במבט אחר. גם אני מצטערת, כמה הייתי רוצה ללכת בשבילים הללו, לבחון דרכם כמה השתנתי, כמה השתנה העולם. ובכל זאת, אני יודעת שכל הדבר הזה ממשיך להתקיים בתוכי באיזה עולם מיניאטורי שקוף, אי שם בשכבות המוסתרות של הלב.

התאריך הסמלי של הגירוש, דווקא בחודש אב, דווקא כמה ימים לאחר תשעה באב, לא מאפשר שלא לחשוב על חורבן הבית. הבית של אלוקים. כל כך הרבה שנים שלה' אין מקום פה בעולם. כל כך הרבה שנים שאין קירות שיחזיקו איזה משהו ממשי, הילה, נימה, שיירים של נוכחות. כל כך הרבה שנים שאנחנו נדרשים להחזיק את זה בעצמנו, כי כמה קל יותר היה להאמין בזמן בית המקדש. לא רק בגלל הניסים הגלויים אלא בגלל שהיה מקום, וכשיש מקום יש גם רגיעה בנפש, ודאות. בלי המקום מתמלאים סימני השאלה ואנחנו נדרשים לפנות מקום בתוכנו, לשאת הכול לבד.

ימי אב תמיד מביאים איתם את הגעגוע לבית ההוא, שעזבתי, הבית בגוש קטיף. במשך כל השנה אני ממש בסדר, לא נזכרת בו, בטוחה שהתגברתי, שהטראומה מאחוריי. ואז מגיע חודש אב, ואיתו מגיחים הזיכרונות: עץ המנגו בחצר, השביל המתפתל אל הבית, הרוח המלוחה שמגיעה מן הים. ואני מבינה שלא עברתי, שזה תמיד יהיה שם, געגועים לבית שכבר לא קיים.

השנה עומד על הפרק בית אחר, הבית שלנו, שברוך ה' נכנסנו אליו לאחרונה. כבר שנתיים שאנחנו בונים אותו לאט לאט, רואים איך משטח ריק הוא הופך לרצפה, לעמודים, לקירות, איך הבטון החשוף מתכסה בשכבות של צבע. גם מעל הבית הזה ריחפה אי ידיעה, שבועות שלא ידענו מה יהיה עם חברת החשמל, האם נוכל לעבור אליו לפני סוף החוזה בדירה השכירות. הבטן התהפכה מהמחשבה להיות, שוב, ללא בית.

מה יש בבית, שהוא צורך בסיסי לאנושות. עוד לפני הכול אנשים ידעו להקים לעצמם אוהל, איגלו, מערה. חלקיקי אוויר מתוחמים שנותנים לנו... מה? למה אנחנו כל כך צריכים את הדבר הזה.

אני חושבת שהבנתי את זה דווקא בימים נטולי הבית, דווקא כשהחוויה הבסיסית הזו נלקחה הבנתי למה בכלל היא קיימת.

הבית נלקח ממני עוד לפני שהגיעו החיילים, עוד לפני שעליתי על האוטובוס ועזבתי לתמיד. הוא נלקח כבר כשהופיעו הארגזים, כשהוכרתי לפנות את המדפים, הארונות, השירות, כל הקלסרים שמי יודע כמה שטויות אספתי בהם אז בגיל 20. כשהבית התחיל להיות ערום, ופתאום הייתה תחושה שגם אנחנו ערומים, הבנתי, שבית זה לא סתם מקום להניח בו חפצים, בית זו ישות חיה, ארוגה מהנפשות של הגרים בה, והוא מחזיק בשבילנו פיסות מהאישיות שלנו, כי אנחנו לא יכולים להחזיק הכול. באופן שאנחנו מעצבים אותו, עם החפצים שאנחנו מניחים בו, ופיסות ההיסטוריה האישית שנערמות כמסמכים בתוך מגירות צפופות, הוא מחזיק חלק מאיתנו, ומשחרר אותנו להיות קלים יותר. אנחנו מרגישים בנוח לצאת ולבוא ולקום וללכת כי אנחנו יודעים שיש מקום שהוא שלנו, שאף אחד לא ייקח אותו מאיתנו, שמגלם משהו מעצמנו בעולם.

אני זוכרת שכשהייתי ילדה תמהתי על צרעת הבית. בצרעת על העור הבנתי את המצוקה, אבל איזו מצוקה יש בצרעת על הבית? שוכרים קיר ובונים. היום אני יודעת שכל מי שעבר בית או עשה שיפוץ מבין שזה יותר מזה, שזו חוויה מטלטלת. מעבר דירה נחשב בפסיכולוגיה לאחד מהמשברים שאדם עובר. גם כשהוא בוחר לעבור, גם כשעובר לדירה גדולה ויפה יותר.

הבית הערום, החפצים שנדרסים לתוך ארגזי הם חוויה

דבר הקומנרים

עידו הכהן ודביר שינדלר

קהילה יקרה.

זהו. תפקידנו כאנשי קשר הגיע לסימומו. עברנו בהצלחה מהמורות ומשוכות. דילגנו מעל הקורונה, חצינו את חודש אירגון. עכשיו הגיע הזמן להעביר את המפתחות של הסניף לידיים הבטוחות של ספיר חדר, הקומנרית הבאה של הסניף. "מכל מלמדי השכלתי", זוהי לא רק קלישאה שכתובה בין אלפי המשפטים בתנך, אלא זו מציאות שחוונו אותה יום יום במהלך השנה האחרונה כאנשי קשר בסניף. הניהול של המקום הייחודי הזה מלווה בעבודה עם אנשים רבים וטובים שהיוו דוגמא להתנהגות בוגרת ואחראית עבור שני נערים בני שמונה עשרה. אנשים טובים שסייעו, היו למשען בעת הצורך, וידעו גם לפרגן ולהוקיר תודה.

עכשיו אנחנו יכולים לומר בלב מלא גאווה - עברנו את כל השלבים תחת סניף ראש צורים. המסע הנפלא - חניכים - מדריכים - אנשי קשר, הגיע לקיצו.

בהזדמנות חגיגית זו, נראה לנו שמתאים להודות לכל האנשים שבזכותם צלחנו את השנה הזו עם הישגים מרשימים ומרגשים: בראש ובראשונה - לרוויה לוי שליוותה אותנו בכל מהמורה שעברנו ודאגה וסייעה שהכל ייצא על הצד הטוב ביותר! לענבל המזכירה על ששרדה את ה'חפירות' האינסופיות שלנו. לאביבית אהרונף, נעמה וויסמן ויגאל מזכיר היישוב שהובילו את שיפוץ הסניף השנה ביד רמה וסייעו מלמעלה בכל מהלך שעשינו. לסגל הסניף, רכזי נחשון (עורי רענן ובארי קניגסברג) ורכות שילוב (עינב שכטר), צוות נחשון וצוות ההדרכה - שעמלו בשנה האחרונה כמו משוגעים למען החניכים, והצליחו לעשות זאת למרות שהיו ללא קומנרית במשרה מלאה, והעיקר ששרדו ונשארו בתפקידם למרות השטויות והשגעונות שלנו. אין עליכם!

ותודה אחרונה לכם החניכים ולקהילה! ששיתפתם פעולה לאורך השנה המאתגרת הזו!

בברכת תורה ועבודה, ובאיחולי בהצלחה לסגל ולספיר הקומנרית.

עידו הכהן ודביר שינדלר

רכזי סניף ראש צורים שנת התשפ"א.

מסיימת בתפילה שהבתים של כולנו יהיו מקום של ודאות וביטחון ואהבה. ושכל מי שרוצה בית יזכה לבית קבע במהרה.

ומסיימת גם במחשבה: אולי גם בבית, בית קבוע, ממשי ויציב, צריך להשאיר משהו מאי הודאות, משהו מהחוויה הזו. אמה על אמה, לא יותר. קיר חשוף, מקום בנפש שיוודע להחזיק את עצמו ולא להזדקק לקירות ממשיים. מקום בנפש שהוא בית.

לאן שנצוף / מיה טבת דיין

בתי מניחה את ראשה על בטיני
כמאזינה לצורך גדול,
שומעת פי רחש רוחות עתיקות
וקוראת רמזים
לא מזמן יצאה מהבטן הזאת,
נפלטת מתוך הגלים.

עכשו אני המצוף הענק
ובתי ישנה עלי
אני הצב, שעליו מנח היקום
והיקום הוא בתי.
אני הגוף הגדול, חמר ועצמות
ובתי נושאת רבוא חלומות.

מתחתינו ומסביבנו
אוקינוס מימי האהבה
ואור קטן במסדרון מחוץ לחדר
הוא מגדלור

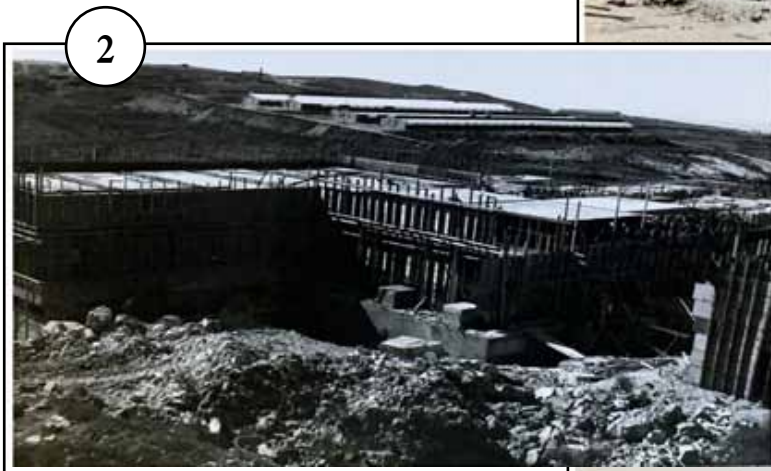
לאן שנצוף שם בית.

אחרי תקופה ארוכה של תכנונים, שיפוץ הסניף הסתיים. הסניף מעתה והלאה יהפוך להיות מקום של בנייה ולא מקום של השחתה, והוא ישמש את ילדי היישוב בשנים הבאות על הצד הטוב ביותר שיש. שנת הקורונה נתנה לנו הזדמנות להסתכל על חודש הארגון מזווית שונה, ולהבין איך אנחנו רוצים שיראה בשנים הבאות - צביעת קירות הסניף יוחלפו בצביעה מיוחדת של מבנים ביישוב, ובזבוז הצבע המבהיל יומר בעשייה כלפי כלל היישוב. אנחנו קוראים לכם מכאן, לדבר עם ילדיכם על השינוי שהסניף עובר. המהלך הזה תלוי כולו בנכונות שלהם להפסקת ההשחתה, שהפכה למסורת בסניף.

הכר את סביבתך

לכבוד הכניסה למתחמים 1 ו-2, מובאות לפניכם תמונות משלבי בנייה שונים בראש צורים. נסו לזהות היכן ומתי צולמה התמונה.

סילינג מוגדל מורגל מנגז טכניק נטע עו וסלמז בקלמז סגזוטאפע זכס אקלסו קואט ללע מנגז 9: לססג מזוטט
 2004, סזא אולל מלמט זמפשא ול 4: לססג מזוטט
 זילסו קזק אקלסו זשישו זשישע מורוש סמטע 3: לססג מזוטט
 1974 זלאל הרר מנגז 2: לססג מזוטט
 1974 זסזכט זיט מנגז 1: לססג מזוטט

תוצאות:

רכז/ת נוער

עיקרי התפקיד:

- * הכנת תכנית שנתית וביצועה
- * הדרכה וליווי של בני הנוער
- * הובלת פרויקטים עם בני הנוער
- * קשר עם גורמי חוץ ופנים

לפרטים והגשת מועמדות

גילי 0544411702

V. Chinuh@r-tzurim.co.il

אם את/ה בעל/ת
יחסי אנוש מעולים
ניסיון בניהול/בהדרכה
בחינוך
יכולת ניהול תקציבית
יוזמה, מעוף ויצירתיות
מקומך איתנו!

לראש צורים דרוש/ה מנהל/ת לתחום החינוך

תחומי אחריות

- הובלת מערכת החינוך (גילאי 3-18) הבלתי פורמלי במשך כל השנה (כולל ניהול קיטנה בקיץ)
- ניהול תקציב
- הכנת תכנית חינוכית רב שנתית ויישומה
- אחריות על מערך כח אדם- גיוס, הכשרה וליווי הצוות החינוכי
- אחריות על ניהול שוטף
- קשר עם גורמי חוץ ופנים (הנהלה, רכזת קהילה, ועדת חינוך, מועצה, מתנ"ס)

דרישות התפקיד

- יחסי אנוש טובים
- השכלה רלוונטית בתחום החינוך והניהול
- ידע וניסיון בניהול תקציב
- ידע וניסיון בניהול מערכת חינוך והדרכת עובדים- יתרון

היקף המשרה- 75%

תחילת עבודה- יולי 2021

